

اَفْتَحْ اِلَيْكَ

- ALLAH YOLUNDAKİ -
MÜCAHİDİN
KALESİ

“CİHAD İBADETİNE DAİR 141 MESELE”

EBU ZEYD EL-KUVEYTİ
(HÂLİD HUSEYNÂN)

İçindekiler

ÖNSÖZ	09
“Allah'ın Sevabını Umarak Savaşan Kişi”	11
“Hastalık, Borç ve Fakirlikten Kurtulmak İçin Şehadeti Talep Etmek”	12
“Savaşımızdaki Akidemiz”	12
“Mücahidin, Adil Olması Şartı Aranmaz”	13
“Oturan Âlimden Cihad ile İlgili Soru Sorulmaz”	13
“Zafer ve Hezimetin Sebepleri”	14
“Savaşmadan Önce Salih Amel İşlemek”	14
“Korkaklıktan Sakındırmak”	15
“Allah Yolunda Hizmet Etmenin Fazileti”	15
“Allah Yolunda Paylaşmak ve Kardeşini Kendi Nefsine Tercih Etme”	16
“Kişinin İmamdan İzin İstemesi”	16
“Tek Başına Sefer Etmek”	17
“Korku Zamanında Dışarının Durumunu Kontrol Etmek”	17
“Savaşta Sarık Bağlamak ve Miğfer Giymek”	18
“Savaşta ‘Ben falan oğluyum bunu benden al!’ Diyerek Düşmana Darbe Vurmak”	18
“Allah Yolunda Bir Kâfiri Öldürmek”	19
“İnsanlar Savaşı Bıraktığı Zamanlarda Tek Başına Cihad Eden Kişi”	19
“Emire İtaat Etmek”	20
“Emire Nasihat Etmek”	20
“Kâfir Bir Yakınını Öldüren Mücahid”	21
“Mücahidin Eşinden Uzak Durma Müddeti”	22
“Kayıp Mücahidin Nikâh ve Mirası”	22
“Gaziye Cihada Göndermek ve Karşılama”	23
“Allah Yolunda Tozlanmanın Fazileti”	24
“Emirlik İstemenin Yasaklanması”	24

“Müdafaa Savaşı Hariç, Cihad İşleri İmamın İctihadına Bırakılmıştır”	26
“İstişare Etmek”	27
“Emir Aciz Olduğunda Onu Azledip Yerine Başkasını Tayin Etmek”	28
“Çok Faziletli Birisi Varken Az Faziletli Olanı Emir Seçmenin Caizliği”	28
“Emirin Bizzat Kendisinin Savaşa İştirak Etmesi”	29
“Savaşta Çekişmenin, İhtilaf Etmenin Kötülüğü ve Emire İsyanın Cezası”	30
“Emirin, Askerlerini Koruma Konusu”	31
“Çocukların Savaşması”	31
“Emirin Ordusunu Geriden Takip Etmesi”	32
“Emire ve Askerlerine Tembihte Bulunmak”	32
“Emirin Değişik İşlerle Görevlendirdiği Kimseleri Hesaba Çekmesi”	33
“Cihadın En Azı Senede Bir Defa Yapılmasıdır”	33
“Düşmanla Karşılaşmayı İstemenin Yasak Olması”	33
“Savaşanlara Hizmet Etmeleri Amacıyla Çocukları Savaşa Götürmek”	35
“Zayıf Kimseler Sebebiyle Zafere Ulaşmak”	35
“Kur’an-ı Kerim ile Düşman Topraklarına Girmenin Yasaklanması”	36
“Mücahidlere Verilmeyen/Satılmayan Yiyeceği Zorla Almanın Caizliği”	36
“Gazveden Dönmenin Sevabı”	38
“Yürüyüşte Acele Etmek”	39
“Savaşçıların Yaptıklarıyla Övünmeleri”	39
“Savaş Karşılıklıdır”	40
“Savaş Hiledir”	40
“Uzak Düşman ile Savaşmak”	40
“Perşembe Günü Yola Çıkmanın Müstehablığı”	41
“Kendilerine İslam Daveti Ulaşmış Olan Bir Topluluğa, Saldırılacağı Haberi Verilmeden Saldırmak”	41

"Küfür, Öldürmekten Daha Şiddetlidir"	42
"Bir Yere Sefer Yapılacağı Zaman Başka Bir Yerin İşaret Edilmesi"	42
"Ben Korkuyla Desteklendim Hadisi"	43
"Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'in Savaş Şekli"	44
"Savaşta Yalan Söylemek"	44
"Savaş Esnasında İftar Etmek"	45
"Savaşta Büyüklenmek"	46
"Ailelerine İsalet Etme İhtimali Olsa Dahi, Düşmana Gece Baskınları Düzenlemek ve Mancınık Atmanın Caizliği"	46
"Allah'ın Azabıyla Kimseye Azab Edilmez"	47
"Savaştan Kaçmak"	48
"Düşman Bizi Toplu Bir Şekilde Yok Edecekse Kaçmanın Caiz Olmayışı"	49
"Yok Olma Zannı Olsada Az Bir Topluluğun Çok Bir Topluluk Karşısında Sebat Göstermesi"	49
"Kişinin Savaşta Yaşadıklarını Anlatması"	50
"Düşmana Karşı Hazırlık"	50
"Kadınların Savaşması"	51
"Savaş Katılan Kadınlara Ganimetten Bir Pay Verilir mi?"	52
"Düşman Topraklarına Kadınlarla Beraber Gitmenin Hükmü"	52
"Canıyla ve Malıyla Cihad Edemeyenlere Gereken Şeyler"	52
"Cihada Giden Kimsenin Masrafları"	53
"Mücahidin Namazı"	53
"Saldırganın Def Edilmesi"	55
"Fitne Savaşı"	55
"İsyancılara Karşı Savaşmak"	56
"Müslüman İsyancılara Uygulanacak Cezalar"	56
"Şeriat Ahkâmını Uygulamayan Gruplara Karşı Savaş"	57

“Antlaşmasını Bozanlara Karşı Savaşmak”	57
“Zimmet Ehli Antlaşmalarını Bozarlarsa Onlarla Savaşılır”	58
“Düşmanlardan Öldürülmemesi Gereken Kimselerin Öldürülebilmesi”	59
“Savaşabilecek Kimselerin Öldürülmesi”	59
“Kendisine Davet Ulaşmayanın Hükümü”	60
“Haram Aylarda Savaşmak”	60
“Harem Bölgesinde Savaşmak”	61
“Medine Haremi”	62
“Ölüm Üzere Beyat Etmek”	62
“Suikast”	63
“Adam Kaçırma”	64
“İnsanları Kalkan Edinme”	65
“Kâfire Atılan Merminin Yanlışlıkla Müslümana İsabet Etmesi”	66
“Mücahidin Savaşta Silahını İmha Etmesi”	66
“Kitle İmha Silahları”	66
“Düşmanı Herhangi bir Şeyle Defetmek”	67
“Telef Etmenin Caiz Olduğu ve Olmadığı Haller”	67
“Hayvanları Öldürmenin Hükümü”	68
Ganimet Yiyeceklerinden Yemenin Caizliği	68
“Kâfir Bir Köle Müslüman Olup, Aramıza Katılırsa O Hür Olur”	69
“Mücahidin Bir Şey Bulması”	69
“Emir Bir Mücahidi Maslahat Sebebiyle Bir Yere Gönderdiğinde Ganimet Mallarından Ona Pay Ayrılır”	70
“Bir Kâfir, Malı Ganimet Olarak Alındıktan Sonra Müslüman Olarak Yanımıza Gelirse Ondan Alınan Malı Ona Geri İade Etmek Vacip Değildir”	70
“Muellefetul Kulub”	71

“Ganimetten Kendilerine Pay Verilmeyenlerin Durumu”	71
“Bizimle Savaşa Çıkan Kâfire Pay Verilir mi?”	72
“Ganimet Toplanmadan Önce Kaçanlara Ganimetten Pay Verilir mi?”	72
“Ganimetten Önce veya Sonra Ölenlerin Durumu”	73
“Ordunun Taşımaktan Aciz Kaldığı Ganimetler”	73
“Cizyeler”	73
“Ganimet olan Yiyeceklerden Yemek Haram Değildir”	74
“Ganimetten Çalan Kişi Ganimet Malından Mahrum Edilir mi?”	75
“Yaralı Kişinin Teyemmüm Etmesi”	75
“Filan Şehiddir Denmez”	75
“Karın Ağrısından, Bulaşıcı Hastalıktan, Boğularak veya Bina Altında Kalarak Ölen ve Doğumda Hayatını Kaybeden Kadınlar Yıkanır mı?”	76
“Haddini Aşmış Kimselerle Savaşırken Öldürülen Adil Kimselerin Hükümü”	76
“Ölülere Temsil Yapılmasının Yasak Olması”	77
“Savaşçı Kâfirlerin Cesetlerinin Toprağa Gömülmesi”	78
“Kesilmiş Başların Taşınması”	78
“Müşriklerin Cesetlerinin Satılmasının Caiz Olmaması”	79
“Müslüman Esiri Kurtarmak”	79
“Kişi Düşmana Teslim Olabilir mi?”	79
“Müslüman Esir ile Kâfir Arasındaki Ahit”	80
“Kâfirlerin Bir Müslümanı Esir Edip, Kendileri ile Savaşmayacağına Dair Yemin Aldıktan Sonra Bırakmaları”	81
“Müslüman Esirlerin Düşmanla Beraber Başka Bir Düşman ile Savaşmaları”	82
“Mücahidlere Zarar Verecek Sırları İfşa Etmekten Korkan Bir Mücahidin Esir Düştüğünde Kendisini Öldürmesinin Caiz Oluşu”	82
“Esirin Namazı”	84
“Bağlanmış ve Temizliğini Yapamayan Esirin Namazı”	84

“Esirin Kaçması”	85
“Müslüman Kadının Esir Oluşu”	85
“Esirlerin Hükümü”	85
“Mürted Esir”	87
“Esirin Bağlanması”	87
“Esirlerden biri İslam’a Girerse Müslümanların “Onun Üzerindeki Mülkü Devam Eder”	87
“Bir Mücahid Müslümanları Kendilerine Kalkan Edinmiş Düşmana Mermi Atıp ta Müslüman Öldürürse Hükümü Ne Olur?”	88
“Düşmana Saldırırken, Öldürülmemesi Gereken Birileri Mücahidler Tarafından Öldürülürse Onlara Diyet Gerekmez”	89
“Darul Harb’de Hududların Tatbik Edilmesi”	89
“Sınır Boylarında Hadlerin Uygulanması”	90
“Savaşçılara Yardımcı Olanın Hükümü”	90
“Beldelerin Hükümü”	91
“Düşman Topraklarının Mübah Oluşu”	91
“Emirin ve Ferdin Verdikleri Eman”	91
“Bir Toplulukla Antlaşmaya Girdikten Sonra, Onlardan Birileri Bu Antlaşmayı Bozarlarsa Hepsiyle mi Yoksa Anlaşmayı Bozanları mı Ahdimiz Bozulmuş Olur?”	92
“Kâfirlerden Yardım İstemek”	92
“Mürtedlerden Yardım Almak”	93
“Sapık Fırkalardan Yardım Alma”	93

ÖNSÖZ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Hamd; âlemlerin Rabbi, hâkimi ve düzene koyucusu olan Allah'a, sevdiği ve razı olduğu gibi olsun. O'nu över, O'ndan yardım ister ve O'ndan bağışlanma dileriz. Nefislerimizin şerlerinden ve amellerimizin kötülüklerinden Allah'a sığınırız.

Salât ve selam efendimiz, önderimiz mücahidlerin komutanı rahmet ve savaş peygamberi olan, Allah'ın mesajını taşıyan, emaneti yerine getiren, ümmete nasihatta bulunan ve hakkıyla Allah yolunda cihad eden Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)'e, Ehl-i Beytine, Ashab-ı Kiram'ına ve O'na kıyamete kadar tabi olan Mü'minlere olsun.

Allah-u Teâlâ kime hidayet vermişse onu saptıracak yoktur. Kimi de saptırmışsa ona hidayet edecek yoktur.

Allah'tan başka ilah olmadığına, hiçbir ortağı olmadığına şahadet eder, Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)'in, O'nun kulu ve elçisi olduğuna da şahitlik ederim.

"Ey iman edenler! Allah'tan, O'na yaraşır şekilde korkun ve ancak Müslümanlar olarak can verin" (Âl-i İmrân, 102)

"Ey insanlar! Sizi bir tek nefisten yaratan ve ondan da eşini yaratan ve ikisinden birçok erkekler ve kadınlar üretilen Rabbinizden sakının. Adını kullanarak birbirinizden dilekte bulunduğunuz Allah'tan ve akrabalık haklarına riâyetsizlikten de sakının. Şüphesiz Allah sizin üzerinize gözetleyicidir" (Nisâ, 1)

"Ey iman edenler! Allah'tan korkun ve doğru söz söyleyin. Ki, Allah işlerinizi düzeltsin ve günahlarınızı bağışlasın. Kim Allah'a ve Rasûlü'ne itaat ederse büyük bir kurtuluşa ermiş olur" (Ahzâb, 70-71)

"Şüphesiz, sözlerin en doğrusu Allah'ın kelâm'ı, yolların en güzeli Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)'in, yolu ve işlerin en kötüsü

sonradan çıkarılanlarıdır. Sonradan uydurulup dine sokulan her yenilik bid'at ve her bid'at sapıklıktır ve her sapıklık da ateştedir.” (Buhari, Müslim, İbn Mâce, Nesai)

Şehid Abdullah Azzam (rahimehullah) “Hurilerin Aşıkları” adlı kitabında şu güzel sözleri söyler:

“Tarih boyunca bu ümmet rabbani akide ve bu akideyi yaymak ve hayata hakim kılmak için dökülen kanlarla ayakta kalıp, yaşamıştır. Bu ümmetin yaşaması için iki unsura ihtiyaç vardır... Âlimin mürekkebi ve şehidin kanı. Eğer biz ümmetin tarihini hem âlimin mürekkebi hem de kanı ile yazsak ne güzel olur... Böyle bir durumda İslam tarihinin haritası; biri siyah diğeri kırmızı olmak üzere iki renkle çizilmiş olur. Bundan daha güzel olanı ise hem kanın hem de kalemin aynı kişi tarafından feda edilmesidir. Böyle bir durumda yazıyı yazan el ile kan veren el aynı kişiye yani âlim bir şahsiyete ait olmuş olur.

Bu ümmette rabbani âlimlerin ve şehitlerin sayısı ne kadar çok artarsa; nesiller o oranda uykusundan uyanır ve gafletten kurtulur... Tarihin satırları ancak kanla yazılır ve şeref sarayı ancak feda edilen başlarla inşa edilir... İzzet ve şeref ancak feda edilen bedenler üzerinde yükselip, anlamını bulur. Devletler ve toplumlar ancak örnek modellerle ayakta durur.”

Değerli okuyucular, elinizde ki bu risale hayatını ilim okuma, okutma, irşad, davet, tebliğ ve cihada adanmış, rabbani ilim ehli mücahitlerden, hayatını inşaAllah öyle zannederiz A.B.D. savaş uçaklarının bombalamasıyla şehadetle kapatmış olan Şeyh Ebu Zeyd El-Kuveyti'ye aittir. Horasan topraklarında cihad ederken bu risaleyi cihad eden kardeşler için toparlamış, daha çok büyütme çalışmış ancak şehadet emrine boyun eğdiği için risaleyi genişletme ve daha değişik konulara girme imkanı bulamamıştır. Bu risalenin cihad ehli kardeşlerimize faydalı olmasını diliyor, Şeyh'e sadakai cariyeye amellerinden sayılmasını yüce Rabbimden niyaz ederim.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Hamd âlemlerin Rabbi olan Allah'a salât ve selam efendimiz, mücahidlerin komutanı Rasûlullah'a olsun.

"Allah yolunda şehid olmak Allah dostlarının en yüksek mertebesidir. Şehidler Allah'ın özel ve kendisine yaklaştırdığı kullarıdır. Sıddıklık derecesinden sonra ancak şehadet gelir. Allah-u Teâlâ kullarından şehidler edinmek ister. Allah'ın sevgisi ve rızası sebebiyle kanları akıtılır. Allah'ın rızasını ve sevgisini kendi nefislerinin önüne geçirirler. Bu dereceye ulaşmanın yolu da sebeplerin oluşması ve düşmanın saldırısıyla oluşur" (İbnu'l Kayyim, Zadul Mead)

Müslümanları cihadtan nefret ettiren onları korkutan ve cihadı sanki ölümmüş gibi tasavvur eden, kadınların dul çocukların yetim olması olarak gösteren kişiler ile bu geçen hikmetli söz arasında ne kadar büyük bir fark vardır.

| 1. MESELE |

"Allah'ın Sevabını Umarak Savaşan Kişi"

Allah-u Teâlâ şöyle buyurmuştur: *"Allah, Allah yolunda çarpıp öldüren ve öldürülen mü'minlerden, karşılığı cennet olmak üzere, mallarını ve canlarını satın almıştır. Bu O'nun üzerine, Tevrat, İncil ve Kur'an'da vaadedilmiş olan bir haktır. Allah'dan daha çok ahbine vefa gösterebilen kim vardır? Şu halde yapmış olduğunuz bu alışverişinizden dolayı sevinin. İşte büyük kurtuluş budur."* (Tevbe, 111)

Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: *"Genişliği yerler ile gökler arası kadar geniş olan cennete kalkınız."* (Sahih-i Müslim)

İbn-i Dakik (rahimehullah) der ki: Allah'ın sevabını ve sürekli olan nimetini talep eden kişi, Allah yolunda cihad eden kişidir.

| 2. MESELE |

“Hastalık, Borç ve Fakirlikten Kurtulmak İçin Şهادeti Talep Etmek”

İbn-i Nehhas (*rahimehullah*) der ki: Bu kişiye şehid denmeme ihtimali vardır. Çünkü bu kişi Allah’a yaklaşmak ve Allah’ın dinini yüceltmek kastını taşımamıştır. Şehid olma ihtimali de vardır. Çünkü nefisini cihad yolunda feda etmiştir. Bu ihtimal daha yüksektir ancak ihlaslı olarak canlarını feda eden şehidlerin mertebesine ulaşamaz.

| 3. MESELE |

“Savaşımızdaki Akidemiz”

Allah-u Teâlâ şöyle buyurur: “*Zafer, yalnızca mutlak güç ve hikmet sahibi Allah katındandır.*” (Âl-i İmrân, 126)

“Gevşeklik göstermeyin, üzüntüye kapılmayın. Eğer inanmışsanız, üstün gelecek olan sizsiniz.”

“Eğer siz (Uhud’da) bir acıya uğradınızsa, (Bedir’de de düşmanınız olan) o kavim de benzer bir acıya uğramıştır. O günleri biz insanlar arasında döndürür dururuz (zaferi bazen bir topluma bazen öteki topluma nasip ederiz.) Ta ki Allah, iman edenleri ortaya çıkarsın ve aranızdan şahitler edinsin. Allah zalimleri sevmez.” (Âl-i İmrân, 139-141)

“(Savaşta) onları siz öldürmediniz, fakat Allah öldürdü onları; atığın zaman da sen atmadın, fakat Allah attı (onu). Ve bunu, müminleri güzel bir imtihanla denemek için (yaptı). Şüphesiz Allah işitendir, bilendir.” (Enfal, 17)

Mücahidlerin Şeyhi Dr. Abdullah Azzam (*rahimehullah*) der ki: Şüphesizki nefisle yapılan cihad, mal ile yapılan cihaddan daha üs-

tündür. Bundan dolayı Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) dönemindeki Osman bin Affan ve Abdurrahman bin Avf (radiyallahu anhum) gibi zengin sahabeler, cihaddan muaf tutulmamışlardır. Çünkü nefislerin temizlenmesi ve ruhların terbiye edilmesi ancak savaş meydanlarına katılmakla gerçekleşir.

| 4. MESELE |

“Mücahidin, Adil Olması Şartı Aranmaz”

Bera (radiyallahu anhu) der ki: Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem)’e demirden zırhını kuşanmış bir adam geldi ve dedi ki: “Ey Allah’ın Rasûlü (sallallahu aleyhi ve sellem) savaştıktan sonra mı Müslüman olayım? Yoksa şimdimi Müslüman olayım?” Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) dedi ki: “Müslüman ol, sonra savaş.” Müslüman oldu, savaştı ve öldürüldü. Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) dedi ki: “Çok az amel işledi çok büyük sevap kazandı.” (Muttefekun Aleyh)

| 5. MESELE |

“Oturan Âlimden Cihad İle İlgili Soru Sorulmaz”

Allah-u Teâlâ şöyle buyurur:

“Geride kalan kadınlarla beraber olmaya razı oldular, onların kalplerine mühür vuruldu. Bu yüzden onlar anlamazlar.” (Tevbe, 87)

“Sorumluluk ancak, zengin oldukları halde senden izin isteyenleredir. Çünkü onlar geri kalan kadınlarla beraber olmaya râzı oldular. Allah da onların kalplerini mühürledi, artık onlar (neyin doğru olduğunu) bilmezler.” (Tevbe, 93)

“Ama bizim uğrumuzda cihad edenleri elbette kendi yollarımıza eriştireceğiz. Hiç şüphe yok ki Allah iyi davrananlarla beraberdir.” (Ankebut, 69)

Süfyan bin Uyeyne, İbn-i Mubarek’e dedi ki: İnsanların bir konuda ihtilaf ettiklerini görürsen sana cihad ehline gidip sormanı

tavsiye ederim. Çünkü Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor: “Şüphesiz ki onlara hidayet edeceğiz.”

İbn-i Teymiyye (rahimehullah) dedi ki: Cihad işleri, din konularını iyi bilen kişilere sorulur. Cihad ile ilgili fetva verenin ahkâm çıkarması, ihlaslı olması, savaşı ve ehlini iyi tanıması şartı vardır.

| 6. MESELE |

“Zafer ve Hezimetin Sebepleri”

“Ey iman edenler! Herhangi bir topluluk ile karşılaştığınız zaman sebat edin ve Allah’ı çok anın ki başarıya erişesiniz.”

“Allah ve Rasûlü’ne itaat edin, birbirinizle çekişmeyin; sonra korkuya kapılırsınız da kuvvetiniz gider. Bir de sabredin. Çünkü Allah sabredenlerle beraberdir.” (Enfal, 45-46)

İbn-i Kayyım (rahimehullah) der ki: “Allah-u Teâlâ mücahidlere şu beş şeyi emretmiştir. Bu şeyler mücahidler topluluğunda toplanırsa, sayıları azda olsa zafer kazanırlar:

1. Sebat etmek,
2. Allah’ı Çokca anmak,
3. Allah ve Rasûlüne itaat etmek,
4. Çekişmemek
5. Sabretmek

| 7. MESELE |

“Savaşmadan Önce Salih Amel İşlemek”

Ebu Derda (rahimehullah) der ki: “Sizler amellerinizle savaşıyorsunuz” (Sahih-i Buhari)

Açıklaması: Salih ameller, savaşta ayakların sabit olmasına sebeptir. Amellerin bereketi sebebiyle savaş, şekil kazanır ve bu ameller

cihadın bir parçasıdır. Yani nasıl amel işliyorsak cihadımız o yönde şekillenir.

| 8. MESELE |

“Korkaklıktan Sakındırmak”

“...yoksa onlardan korkuyor musunuz? Eğer (gerçek) müminler iseniz, bilin ki, Allah, kendisinden korkmanıza daha lâyıktır.” (Tevbe, 13)

Ebu Hureyre (radiyallahu anhu) dedi ki: Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem)’i şöyle derken işittim: “Kişideki en kötü şer, aşırı bir cimrilik ve kalbi yerinden söken korkaklıktır.” (Ebu Davud, El-Bani sahih demiştir.)

Açıklama: Bu hasletler kişinin savaş sırasında zayıflamasına ve geride durmasına sebebiyet verir. Fakirlik korkusuyla Allah yolunda malını infak etmez. Korkaklık kalbe hakim olunca da düşman karşısında sebat gösteremez.

| 9. MESELE |

“Allah Yolunda Hizmet Etmenin Fazileti”

Enes (radiyallahu anhu) dedi ki: Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) ile beraber bir seferdeydik. Aramızda oruçlular ve oruçlu olmayanlar vardı. Oruçlu olanlar uzandılar, oruçlu olmayanlar ise çadır-ları kurup, oradakilere su dağıttılar. Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) dedi ki: “Oruçsuz olanlar ecir alıp götürdüler.” (Muttefekun Aleyh)

Açıklama: Oruç tutmayanlar hizmetleri sebebiyle çokça sevap elde ettiler. Çünkü oruçlu olanlara ve olmayanlara hizmet ettiler.

| 10. MESELE |

“Allah Yolunda Paylaşmak ve Kardeşini Kendi Nefsine Tercih Etme”

“Kendileri zaruret içinde bulunsalar bile onları kendilerine tercih ederler. Kim nefsinin cimriliğinden korunursa, işte onlar kurtuluşa erenlerdir.” (Haşr, 9)

Ebu Said El-Hudri dedi ki: Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdu: *“Yanında fazla bineği olan bineği olmayana versin. Yanında fazla azığı olan azığı olmayana versin.”* Ebu Said dedi ki: Birçok mal çeşidinden bahsedince, bizler yanımızda fazla bir mal tutmanın caiz olmayacağını zannettik. (Sahih-i Müslim)

Ömer (radiyallahu anhu) dedi ki: Zayıf, arkadaşlarının emiridir. Yani: seferde bineği zayıf olan kişi gözetlenir ve onun hızına göre yol gidilir.

| 11. MESELE |

“Kişinin İmamdan İzin İstemesi”

“Müminler, ancak Allah’a ve Rasûlü’ne gönülden inanmış kimse-lerdir. Onlar, o Peygamber ile ortak bir iş üzerindeyken ondan izin istemedikçe bırakıp gitmezler. (Rasûlüm!) Şu senden izin isteyenler, hakikaten Allah’a ve Rasûlü’ne iman etmiş kimselerdir. Öyle ise, bazı işleri için senden izin istediklerinde, sen de onlardan dilediğine izin ver; onlar için Allah’tan bağış dile; Allah mağfiret edicidir, merhametlidir.” (Nur, 62)

Cabir (radiyallahu anhu) dedi ki: Bir gazveden Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) ile beraber dönüyordum. Yeni evlendiğim için hızlı bir şekilde Medine’ye dönmek için izin istedim ve bana izin verdi. (Muttefekun Aleyh)

| 12. MESELE |

“Tek Başına Sefer Etmek”

İbn-i Ömer (*radiyallahu anhu*) Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’den rivayet eder: “Benim bildiğimi insanlar bilmiş olsaydı kimse tek başına gece vakti yolculuk yapmazdı.” (*Sahih-i Buhari*)

Şeyh İbn-i Useymin dedi ki: Bir insanın tek başına gece vakti تنها yerlerde sefere çıkması doğru değildir. Çünkü sefer esnasında hastalanabilir veya bayılabilir veya ona birileri saldırabilir veya daha başka sakıncalı şeyler başına gelebilir. Yanında onu müdafaa edecek kimse olmayınca onun için bu durum sakıncalı olur. Ancak günümüzün aydınlık ve işlek olan yollarında tek başına bir yere gitmesinde bir sakınca yoktur. Çünkü etrafında ona yardım edecek insanlar bulunabilir. Dolayısıyla bu hâl yasak kapsamına girmez.

| 13. MESELE |

“Korku Zamanında Dışarının Durumunu Kontrol Etmek”

Enes (*radiyallahu anhu*) der ki: Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) insanların en iyisi, en cömerdi ve en cesuruydu. Bir gece Medine halkı korkuya kapılmış ve sesin geldiği yere bazı kişiler koşmuştu ancak Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’in kılıcı boynunda asılı bir vaziyette Ebu Talha’nın çıplak olan atının üzerinde geldiğini ve insanlara “Korkmayın! Korkmayın!” dediğini gördüm.

İmam Nevevi (*rahimehullah*) bu hadisin faydalarında şunları demektedir: Bu olaydan Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’in cesaretini ve bu cesareti sebebiyle insanlardan önce sesin geldiği yere gittiğini, durumu kontrol edip insanlar olay yerine varmadan durumu haber vermesi ve geç kalmamak için çıplak ata bindiğini görmekteyiz. Bu da kişinin korku hallerinde acele etmesinin meşruluğunu gösterir. Ayrıca bu hadisten boynuna kılıç asmanın ve insanları sakinleştirmenin müstehablığını da anlamaktayız.

| 14. MESELE |

“Savaşta Sarık Bağlamak ve Miğfer Giymek”

Cabir (*radiyallahu anhu*) der ki: Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Mekke'ye girdiği zaman başında siyah sarık vardı. (*İbni Mace ve El-Bani sahih demiştir.*)

Enes (*radiyallahu anhu*) der ki: Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Mekke'ye girdiğinde başında miğfer vardı.

Miğfer, demirden olup, başı ok vs. şeylerden korur. Az önceki rivayet, Peygamber (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in Mekke'yi fethettiğinde ihramsız olarak başına miğfer giydiğini ve o şekilde Mekke'ye girdiğini görüyoruz. Aslen Mekke'ye ihramsız girilmez ve ihramda baş örtülmez. Ancak burada Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in sebeplere sarıldığını görmekteyiz. Bu da tevekküldendir. Şüphesiz ki Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) tevekkül edenlerin efendisidir. Başına bir şey gelmesin diye o miğferi giymiştir.

| 15. MESELE |

**“Savaşta ‘Ben falan oğluyum bunu benden al!’
Diyerek Düşmana Darbe Vurmak”**

Bera'dan (*radiyallahu anhu*) Peygamber (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Hu-neyn gününde şöyle demiştir; “*Ben Peygamberim! Yalan yoktur. Ben Abdulmuttalib'in oğluyum!*” Bu sözden, savaş esnasında kişinin kendi soyunu belli ettirmesinin caizliğini görmekteyiz.

Seleme (*radiyallahu anhu*) savaşta bir müşrike vururken, “Bunu benden al, ben İbnul Ekva'nın oğluyum” demiştir. (*Sahih-i Buhari*)

İbn. Battal der ki: Ekva ok atıcılığında isabeti ile meşhur birisiydi. Buna binaen cesareti ve savaşta ustalığıyla bilinen kimselerle Arapların iftihar etmesi aralarında bilinen bir adetleriydi.

İbn-i Useymî der ki: Bir insanın savaşta kuvvetiyle, soyuyla ve benzeri şeylerle iftihar etmesinde bir sakınca yoktur.

| 16. MESELE |

“Allah Yolunda Bir Kâfiri Öldürmek”

Ebu Hureyre (radiyallahu anhu) rivayet eder: Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: “Bir kâfir ile onu öldüren kişi ateşte ebediyen bir araya gelmez.” (Sahih-i Müslim)

Kadı İyaz der ki: Bu hadisten şu ihtimaller çıkar; Allah yolunda bir kâfiri öldüren müminin günahları affedildiği için o kimse cehennem ateşine girmez ve onun işlediği günahların cezası ateşin dışında başka bir ceza ile verilir. Ya da kâfirlerin azap görecekları yerlerde o mümin azap görmez.

| 17. MESELE |

“İnsanlar Savaşı Bıraktığı Zamanlarda Tek Başına Cihad Eden Kişi”

“Artık Allah yolunda savaş. Sen, kendinden başkası (sebebiyle) sorumlu tutulmazsın. Müminleri de teşvik et. Umulur ki Allah, kâfirlerin gücünü kırar (güçleriyle size zarar vermelerini önler). Allah'ın gücü daha çetin ve cezası daha şiddetlidir.” (Nisa, 84)

Şeyh Sa'dî (rahimehullah) der ki: Bu hâl kulun en faziletli halidir. Allah'a itaat ve cihad konusunda nefsinı amel etmeye yönlendirmekle beraber, başkasını da bu amele teşvik etmektedir. Bazen bir kulda bu iki şey ya da ikisinden birisi yok olur. Bu sebeple Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem)'e şöyle emredilmiştir; “Allah yolunda savaş, sen ancak kendinden sorumlusun” Yani; senin nefsinden başkasına gücün yetmez. Dolayısıyla başkasının fiiliyle mükellef değilsin. Ve sen müminleri savaşa teşvik et.

İbn-i Abbas (radiyallahu anhu) Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem)'den rivayet eder: *"Fitne zamanında insanların en hayırlısı atının yularını tutup, Allah'ın düşmanlarını kovalayarak korkutan ve korkutulandır. Ya da insanlardan uzak bir şekilde uzlete çekilip, Allah'ın hakkını ödeyen kimsedir."* (Tirmizi hasen demiştir.)

İbh Hazm (rahimehullah) der ki: Küfür ehline karşı, fasık bir komutan veya fasık olmayan, zorla veya normal şartlarla başa gelmiş olan kişilerle beraber savaşılır. Tek başına gücü yeten kimseler yine tek başlarına küfre karşı savaşabilirler.

| 18. MESELE |

"Emire İtaat Etmek"

Ebu Hureyre (radiyallahu anhu) rivayet eder: Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurur: *"Bana itaat eden Allah'a itaat etmiştir. Bana isyan eden de Allah'a isyan etmiştir. Emirime itaat eden, bana itaat etmiştir. Emirime isyan eden ise bana isyan etmiştir."* (Muttefekun Aleyh)

Ali (radiyallahu anhu) rivayet eder: Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurur: *"Allah'a isyan konusunda itaat yoktur. İtaat maruf konularda yapılır."* (Muttefekun Aleyh)

| 19. MESELE |

"Emire Nasihat Etmek"

Ebu Hureyre (radiyallahu anhu) rivayet eder: Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: *"Allah-u Teâla sizden üç şeyden razı olur ve şu üç şeyi de sizin için kötü görür.: Allah'a ibadet etmenizi, Ona hiçbir şeyi ortak koşmamanızı, toptan Allah'ın ipine sarılıp dağılmamanızı ve Allah'ın başınıza geçirdiği emirlerinize nasihat etmenizden razı olur. Sizin için (Kiyla ve Kal) Dedi dendi, çok soru sormayı ve malı zayi etmeyi (israf etmeyi) kötü görür."* (Müslim)

İbn-i Hacer (rahimehullah) der ki: Cemaat arasında fesat çıkartabilecek sözleri sultana haber vermekte bir sakınca yoktur ve bu kötü koğuculuk yapma konusuna da girmez.

| 20. MESELE |

“Kâfir Bir Yakınını Öldüren Mücahid”

“Allah’a ve ahiret gününe inanan bir toplumun -babaları, oğulları, kardeşleri, yahut akrabaları da olsa- Allah’a ve Rasûlü’ne düşman olanlarla dostluk ettiğini göremezsın. İşte onların kalbine Allah, iman yazmış ve katından bir ruh ile onları desteklemiştir. Onları içlerinden ırmaklar akan cennetlere sokacak, orada ebedî kalacaklardır. Allah onlardan razı olmuş, onlar da Allah’tan hoşnut olmuşlardır. İşte onlar, Allah’ın tarafında olanlardır. İyi bilin ki, kurtuluşa erecekler de sadece Allah’ın tarafında olanlardır.” (Mücadele, 22)

İbn-i Kesir (rahimehullah) der ki: Bazı rivayetlerde şu anlatılmaktadır: “Babaları dahi olsa” sözü Ebu Ubeyde hakkında söylenmiştir. Çünkü Ebu Ubeyde Bedir savaşında kâfir olan babasını öldürmüştür. “veya evlatları” Ebu Bekir hakkında söylenmiştir. Zira o gün oğlu Abdurrahman’ı öldürmeye niyetlenmişti. “veya kardeşleri” Musab bin Umeyr hakkında söylenmiştir. O gün kardeşi Ubeydullah bin Umeyr’i öldürmüştür. “veya aşiretleri” Ömer hakkında söylenmiştir. O gün Ömer dayısını öldürmüştür. Aynı şekilde bu söz Hamza, Ali ve Ubeyde hakkında söylenmiştir. Zira onlar Utbe, Şeybe ve Utbe oğlu Velid’i o gün öldürmüşlerdi. (Allah en iyisini bilir.)

Âlimler şu konuda ittifak etmiştir. Bir mücahid, yakını olan bir kâfiri savaşta kendisine saldırın veya saldırmasın direkt olarak öldürebilir.

| 21. MESELE |

“Mücahidin Eşinden Uzak Durma Müddeti”

Ömer (*radiyallahu anhu*) ordu komutanlarına şunu yazmıştır; “Bir askeri eşinden dört aydan fazla uzak tutmayınız.” (*Beyhaki*)

Bu içtihat Ömer’e (*radiyallahu anhu*) aitti. Zira bazı kadınlara şu soruyu yöneltmişti; “Bir kadın kocasız ne kadar sabredebilir?” aldığı cevaba binaen bu görüşe varmıştır.

Ahkâmul Mücahid isimli kitapta şu ibareler geçmektedir: “Bu müddet mücahidin amirinin görüşüne bağlı olarak uzatılıp, kısaltılabilir. Zaman, mekân ve hallerin bu konuya etkisi vardır. Bu meselelerin aslı amirlerin içtihadına bırakılır.”

| 22. MESELE |

“Kayıp Mücahidin Nikâh ve Mirası”

Ömer (*radiyallahu anhu*) dedi ki: Bir kadın, kocasını yitirir ve nerede olduğunu bilmezse dört sene bekler ve bu dört sene sonunda dört ay on gün iddet bekler. (*Beyhaki*)

Kayıp: Bir şahıs kayıpsa ölümü dirimi veya nerede olduğu bilinmezse o şahıs kayıp hükmündedir.

Kayıp kişilerin ölümüne hükmetme müddeti âlimler arasında ihtilaf konusu olmuştur.

İmam Malik (*rahimehullah*) Hz.Ömer’in bu sözüne binaen kocasını kaybeden kadın dört sene bekler, bu dört sene sonunda dört ay on gün daha iddet bekleyip başkasıyla evlenebilir demiştir.

Ebu Hanife, (*rahimehullah*) İmam Şafîî (*rahimehullah*) ve İmam Malik'in bir görüşüne göre müddet belirlenmez, her asrın kadısı (hakimi) buna karar verir.

İbni Kudame El-Makdisi El-Muğni'de iki rivayet getirip, şu riva-yeti tercih eder; Kayıp olanın malı taksim edilmez, eşiyle evlenilmez ta ki ölüm haberi kesinleşene kadar. Veyahut ta bir insanın en fazla yaşayabileceği kadar bir müddet takdir edilir, bu müddet de kadının içtihadına bağlıdır.

| 23. MESELE |

“Gaziye Cihada Göndermek ve Karşılama”

Sa'd bin Yezid (*radiyallahu anhu*) dedi ki: Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bir gazveden dönerken, halk veda tepesine giderek onu karşılamıştır. (*Ebu Davud, Tirmizi sahih demiştir.*)

İbn-i Abbas (*radiyallahu anhu*) dedi ki: Peygamber (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Kab bin Eşref'i öldürmeye giden ashabla beraber baki mezarlığına kadar gitmiş ve onlara “Allah'ın ismi ile çıkınız. Allah'ım onlara yardım et” diyerek dua ile uğurlamıştır.

Mücahidi uğurlama konusuna, onunla beraber, yardım ederek pasaport ve vize alma, yol eşyalarını tedarik etme ve onları en son ayrılacakları yere kadar götürme bu işin içerisinde girmektedir.

Bu hadislerden şu manayı da çıkartabiliriz; mücahidlere yardım etmek Amerika ve uşaklarının aradıkları kimseleri saklamak, korumak ve onlara destek vermek bu konuya girmektedir. Allah'ı teala, muhacir ve mücahidlere destek veren ensarı şu ayeti ile övmüştür:

“İman edip de hicret edenler, Allah yolunda mallarıyla, canlarıyla cihad edenler ve (muhacirleri) barındırıp yardım edenler var ya, işte onların bir kısmı diğer bir kısmının dostlarıdır. İman edip de hicret etmeyenlere gelince, onlar hicret edinceye kadar size onların mirasından hiçbir pay yoktur. Eğer onlar din hususunda sizden yardım

isterlerse, sizinle aralarında sözleşme bulunan bir kavim aleyhine olmaksızın (o müslümanlara) yardım etmek üzerinize borçtur. Allah yapacaklarınızı hakkıyla görmektedir.” (Enfal, 72)

| 24. MESELE |

“Allah Yolunda Tozlanmanın Fazileti”

Aişe (radiyallahu anha) rivayet eder: Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Hendek günü gelip silahını bıraktı ve gusletti. Cibril (aleyhisselam) geldi, başını toz kaplamıştı. Dedi ki: “Silahı bıraktın mı ? Vallahi ben henüz silahımı bırakmadım.” Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) dedi ki: “Nereye ?” dedi ki: “Şu tarafa diye gösterip, Kureyza oğullarına doğru işaret etti.” Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem)’de onlarla savaşmak üzere yola çıktı.

Mühelleb (rahimehullah) dedi ki: Tozdan temizlenmek için gusül almıştı. Allah yolunda tozlanmak, cihad etmenin alametidir. Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: “Allah yolunda ayakları tozlanan kimseye cehennem ateşi dokunmaz.” Dikkat edilirse Cibril (aleyhisselam) teberrüken kendisini tozdan temizlememiştir.

Yukarıdaki hadisten şunu da anlarız: Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) savaşa ancak Allah’ın izni ile çıkardı.

Yine şunu anlarız: Melekler Allah yolunda cihad edenlerle beraber olurlar. İstikamet üzere oldukça onlara yardım ederler. Eğer ihanet eder ve ganimetlerden çalarlarsa onlardan ayılırlar. (En iyisini Allah bilir.)

| 25. MESELE |

“Emirlik İstemenin Yasaklanması”

“İşte ahiret yurdu! Biz onu yeryüzünde böbürlenmeyi ve bozguncululuğu arzulamayan kimselere veririz. (En güzel) âkıbet, takvâ sahiplerininindir.” (Kasas, 83)

Abdurrahman bin Semura (radiyallahu anhu) dedi ki: Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) bana şöyle buyurdu: “Ey Abdurrahman emirlik isteme! İstemedenden verilirse sana yardım olunur istediğin için sana verilirse onunla başbaşa bırakılırsın.” (Muttefekun Aleyh)

Ebu Zer (radiyallahu anhu) dedi ki: Dedim ki; “Ey Allah’ın Rasûlü (sallallahu aleyhi ve sellem) beni görevlendirmeyecek misin?” Eliyle omuzuma vurdu ve dedi ki: “Ey Ebu Zer sen zayıf birisisin ve o bir emanettir. Kıyamet gününde rüsvaylık ve pişmanlık sebebi olacaktır. Ancak hakkı ile alıp, ona düşen görevi yerine getirenler müstesnadır.” (Sahih-i Müslim)

İmam Nevevi (rahimehullah) dedi ki: Bu hadis emirlik/mesulluk istemekten uzak durulması gerektiğini bildirir. Özellikle de bu görevi yerine getiremeyecek zayıf kimseler için. Rüsvaylık ve pişmanlık ise ona ehil olmayan kimseler içindir. Veyahutta bu işe ehil olup, adil davranmayanları Allah-u Teâlâ kıyamet gününde zelil edip, onu utandıracaktır. Bu kişi yaptığı eksiklikler sebebiyle de pişman olacaktır. Bu işe ehil olup, adil olanlara gelince onlar için büyük fazilet vardır. Bu konu ile ilgili birçok hadis gelmiştir. Bunlardan bir tanesi; “Yedi sınıf insanı Allah-u Teâlâ kıyamet gününde gölgelendirecektir. Onlardan birisi adil olan imamdır.” Yine başka bir hadiste; “adil olanlar kıyamet gününde nurdan mimberlere oturacaklardır”

Ebu Musa der ki: Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurur: “Vallahi bizler bu işe isteyen veya hırslı olanı getirmeyiz.” (Muttefekun Aleyh)

Şöyle bir soru sorulabilir: Yusuf (aleyhisselam) Kral’a dedi ki: “Beni yeryüzü hazinelerine başkan kıl. Şüphesiz ben koruyucu ve bilen birisiyim.” bu ayette geçtiği üzere Yusuf (aleyhisselam) emirlik istemiştir. Bu hâl yukarıdaki hadislerle çelişmiyor mu?

Cevap: İki şekilde bu soruya cevap verebiliriz;

Bizden önceki şeriatlerde emirlik istenebiliyordu, ancak bizim şeriatımızda emirlik istenmesi yasaklanmıştır.

Yusuf (*aleyhisselam*) yeryüzü hazinelerinin kaybolacağını, ihmal edileceğini ve hakkı ile dağıtılmayacağını tahmin edince, insanların açlık gibi bir felakete maruz kalmamaları için, kendisi de bu işe en ehil kimse olduğundan bu görevi istemiştir.

İbn-i Useymin (*rahimehullah*) der ki: Osman bin Ebil As, Peygamber efendimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'e: "Beni kavmime namaz kıldırمام için imam yap" dediğinde Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) de onu kavmine imam yapmıştır. Bu rivayetten şunu anlarız, kişi emirlik istediğinde bunu isteme sebebini öğreniriz. Eğer bu işe en ehil olduğu için istiyorsa, bunda bir sakınca yoktur.

| 26. MESELE |

"Müdafaa Savaşı Hariç, Cihad İşleri İmamın İçtihadına Bırakılmıştır"

Âlimler cihadı iki kısma ayırırlar: Taleb ve Savunma cihadı.

Talep Cihadı: kâfirlerle kendi yurtlarında savaşmaktır.

Savunma Cihadı: kâfirler islam diyarını işgal ettiği zaman onlara karşı yapılan savaştır.

Bütün âlimler taleb cihadının ümmete farz-ı kifaye olduğunu söylerler.

Savunma cihadı ise daha üst mertebededir. Çünkü talep cihadından daha önemlidir. Hatta bütün ilim ehli, kâfirler Müslüman beldelerine saldırdığında, imamdan izin alınamadığı vakitlerde onlara karşı savaşmayı vacip görmüşlerdir. İbn-i Abbas (*radiyallahu anhu*) dedi ki: Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurmuştur: "Fetih-ten sonra hicret yoktur. Ancak niyet ve cihad vardır. Savaşa çağrıldı-

ğınızda icabet ediniz.” (*Muttefekun Aleyh*)

İmam Nevevi (*rahimehullah*) dedi ki: Mekke’den hicret kaldırılmıştır. Çünkü Mekke fetihten sonra İslam diyarı olmuştur. Ancak deliller hicretin kıyamete kadar olacağını ifade etmektedir.

“Ancak niyet ve cihad vardır” bunun anlamı, niyetimizin Allah yolunda cihad etmek ve Allah’ın kelimesini yüceltmek olmasıdır.

“Savaşa çağrıldığınız zaman icabet ediniz.” Bu hâl cihadın farz-ı ayn olduğu haldir. Eğer imam bir kimseyi veya bir topluluğu savaşa çağırırsa, onlara icabet etmek farz olur. Aynı şekilde düşman bir İslam beldesine girdiğinde veya savaş safında hazır olduğunda savaşmak farz olur.

| 27. MESELE |

“İstişare Etmek”

İbnu’l Kayyim (*rahimehullah*) dedi ki: İmamın daha doğru bir görüşe varmak, emiri altındakilerin gönüllerini kazanmak, onların kınamalarından sakınmak ve maslahatı bilmek amacı ile istişare etmesi müstehaptır. Bu konuda Allah-u Teâlâ şöyle buyurur: “Onlarla istişarede bulun.”

Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Bedir gününde: “Ey insanlar bana öneride bulununuz” demiştir.

İmam Nevevi (*rahimehullah*) der ki: Ebu Hureyre (*radiyallahu anhu*) demiştir ki: Hiç kimseyi Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’in ashabıyla istişare ettiği kadar istişarede bulunduğunu görmedim.

| 28. MESELE |

**“Emir Aciz Olduğunda Onu Azledip
Yerine Başkasını Tayin Etmek”**

Malik bin Rahta dedi ki: Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bir seriyye gönderdi ve başlarına bir emir tayin etti. Fakat o emir Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’in verdiği emirleri yerine getirmede. Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) dedi ki: “Benim emrimi yerine getirmeyen o adamı azledip, emrettiklerimi yapacak birini seçmekten aciz mi kaldınız?!” (Ebu Davud, El-Bani hasen demiştir.)

Avnul Mabud kitabında şu ibare geçer: “Emrimi yerine getirmeyen”den kasıt, ben birisini bir işe yönlendirir veya emrettiğimde verdiğim görevi yerine getirmezse onu azlediniz, demektir.

| 29. MESELE |

**“Çok Faziletli Birisi Varken Az Faziletli
Olanı Emir Seçmenin Caizliği”**

İbn-i Teymiyye (*rahimehullah*) dedi ki: Ebu Zer El-Gifari (*radiyallahu anhu*) Halid bin Velid’den güvende ve doğrulukta daha üstün olmasına rağmen Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Ona dedi ki: “Ey Ebu Zer ben seni zayıf birisi olarak görüyorum ve nefsimi sevdiğimi senin için de seviyorum. İki kişiye; emir ve yetimin malına da veli olma.” Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Ebu Zer’i emirlikten ve sorumluluktan nehyetmiştir çünkü onu bu konuda yeterli görmemiştir. Halbuki onun hakkında şöyle buyurmuştu: “Ebu Zer’den daha doğru sözlü kimseyi ne yeşil yapraklar gölgelendirmiş, ne de kuru topraklar¹ taşımıştır.”

¹ “Yeşil yaprakların gölgelendirdiği ve kuru toprağın taşıdığı” bu sözden kasıt yer yüzüdür. Yani yeryüzünde Ebu Zer kadar doğru sözlü bir kimse görülmemiştir.

| 30. MESELE |

“Emirin Bizzat Kendisinin Savaşa İştirak Etmesi”

Ebu Hureyre (radiyallahu anhu) der ki: Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurur: “İmam kalkandır, onun arkasında savaşılar ve onunla korunulur. Eğer Allah’tan sakınmayı emreder ve adil olursa buna karşın sevabı vardır. Adaletin dışında emrederse günahı ona yüklenir.” (Sahih-i Müslim)

İmam Nevevi (rahimehullah) dedi ki: “imam kalkandır” yani korumadır. Müslümanları düşmanın eziyetinden korur. İnsanların birbirlerine zulmetmelerini engeller, İslam topluluğunu himaye eder ve insanlar ondan sakınıp, cezalandırmasından korkarlar.

“Arkasında savaşılar” bundan kasıt, onunla beraber kâfirlere, asilere, haricilere ve fesad yayan her türlü zalime karşı savaştır.

Siyer ve rivayet âlimleri derler ki:

Gazve: Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem)’in bizzat katıldığı savaşa denir. Bu savaşta adedin, çokluğu veya azlığı, çarpışmanın olması veya olmaması fark etmez.

Seriyye: Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem)’in kendisinin bizzat katılmadığı fakat ashabından bir grubu gönderdiği topluluğa denilmektedir.

Hiz. Musa (aleyhisselam)’dan önceki Peygamberlerde cihad meşru değildi. Durum şundan ibaretti; Peygamber kavmine gönderilir, onları tevhide davet eder, halkı da bu davete karşı iki kısma ayrılırdı. Çoğunluk davetini kabul etmezken azınlığı davetine icabet ederdi. Allah-u Teâlâ, Peygamberine tabi olmayanları da helak ederek cezalandırırdı. Tıpkı Semud kavmini ve birçok kavmi helak ettiği gibi.

Hız. Musa (aleyhisselam)'dan itibaren Allah-u Teâlâ cihadı meşru kılmış, iman edenler ile etmeyenler arasındaki savaş o tarihten itibaren başlamıştır.

Gazvelerin en büyükleri yedi tanedir. Tarihi sıralamaya göre bunlar; Bedir, Uhud, Ahzâb, Hayber, Mekke Fethi, Huneyn ve Tebuk gazveleridir. Bu gazveler kuranda zikredilmiştir.

Muhammed bin İshak der ki: Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) bizzat kendisi yirmi yedi gazveye katılmış ve bunlardan dokuz tanesinde de savaşmıştır. Bunlar; Bedir, Uhud, Hendek, Kureyza, Mustalik, Hayber, Mekke Fethi, Huneyn ve Taif savaşlarıdır.

Gönderdiği seriyyeler ise otuz sekiz tanedir.

| 31. MESELE |

“Savaşta Çekişmenin, İhtilaf Etmenin Kötülüğü ve Emire İsyanın Cezası”

“Allah ve Rasûlü’ne itaat edin, birbirinizle çekişmeyin; sonra korkuya kapılırsınız da kuvvetiniz gider. Bir de sabredin. Çünkü Allah sabredenlerle beraberdir.” (Enfal, 46)

Said bin Ebi Burde babasından o da dedesinden rivayet eder: Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Muaz ve Ebu Musa’yı Yemen’e gönderdiği zaman onlara şöyle dedi: “Kolaylaştırın, zorlaştırmayın müdeleyin, nefret ettirmeyin birbirinize tenezzül edin ve ihtilafa düşmeyin” (Sahih-i Müslim)

İmam Nevevi (rahimehullah) der ki: Rasûlullah efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) bu hadisinde her bir lafzı zıddı ile beraber toplamıştır. Çünkü kişi ikisini bir vakitte işleyebilir. -yani önce kolaylaştırıp sonra zorlaştırabilir- Eğer bir sözle yetinmiş olsaydı misalen “kolaylaştırın” demiş olsaydı duyan kişi belki bir kere veya birkaç kere kolaylaştırır ve çoğu hallerinde zorlaştırabilirdi. Ancak “zorlaştırmayın” deyince bu bütün hallerde zorlaştırmayı bırakması gerektiğini anlar.

Bera bin Azib (*radiyallahu anhu*) dedi ki: Peygamber efendimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Uhud gününde elli okçuyu tepeye yerleştirdi ve onlara dedi ki: “eğer kuşların bizleri kaptıklarını dahi görseniz, size haber göndermedikçe yerinizden ayrılmayın. Düşmanı hezimete uğrattığımızı ve onları çiğnediğimizi görürseniz yine de size haber göndermeden yerinizden ayrılmayın.” (*Ebu İshak'ın Siyer Kitabından*)

Okçular, yerlerini terk etmeleri ve emirlerine isyan etmeleri sebebiyle galibiyete doğru giden savaş, yenilgiye dönüşmüştür.

| 32. MESELE |

“Emirin, Askerlerini Koruma Konusu”

İbn-i Ömer (*radiyallahu anhu*) Rasûlullah efendimizin (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurduğunu rivayet eder: “Her biriniz çobansınız ve her biriniz göttüklerinizden sorumlusunuz.” (*Muttefekun Aleyh*)

Âlimler derlerki; Çoban, koruyucu, güvenilir ve yaptığı işin selametini düşünen kişidir. Buna binaen insanlardan bir grubu yöneten her bir emir, adil olmakla dünya ve dini maslahatlarını gözetlemek ve korumakla sorumludur.

Ömer bin Hattab'ın (*radiyallahu anhu*) ordu komutanlarına yazdığı mektupta şunlar geçmektedir: “Bera bin Malik'i İslam ordusunun başına geçirmeyiniz zira o askerleri helaka götürür.”

| 33. MESELE |

“Çocukların Savaşması”

Abdullah bin Ömer (*radiyallahu anhu*) dedi ki: Uhud gününde on dört yaşındayken Rasûlullah'a (*sallallahu aleyhi ve sellem*) savaşmam için arz edildim ancak o kabul etmedi. Hendek günü on beş yaşındayken arz edildiğimde beni kabul etti. (*Muttefekun Aleyh*)

Âlimler, silah taşıyabilecek ve onu kullanabilecek güce sahip olan her bir çocuğun savaşa çıkarılmasında bir beis yoktur demişlerdir.

| 34. MESELE |

“Emirin Ordusunu Geriden Takip Etmesi”

Cabir bin Abdullah (*radiyallahu anhu*) der ki: Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) savaşa giden ordunun arkasında gider, zayıf olanlara yardım ve dua eder, bineği olmayanları da yanına bindirerek onlara yardımcı olurdu. (*Sahih-i Müslim*)

Emirin ordunun arkasında gitmesinin hikmeti, ordudan geriye kalanlara yardımcı olmak, kaybolmalarını engellemek, kaçmak ve hezimete uğrayanları durdurmak içindir.

Cabir bin Abdullah (*radiyallahu anhu*) zayıf bir devenin üzerinde sefer ederken Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) onu geride bırakan bu deveye vurmuş ve dua etmiştir. Sonra Cabir’in devesi diğer develer gibi yürümeye başlamış hatta onları da geçmiştir.

Her bir Müslüman seferde arkadaşlarına yardımcı olmalı ve ihtiyaçlarını gidermelidir. Bu edep Nebevi Sünnet’ten öğrendiğimiz edeplerden birisidir.

| 35. MESELE |

“Emire ve Askerlerine Tembihte Bulunmak”

Bureyde (*radiyallahu anhu*) dedi ki: Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bir emiri seriyyenin başına tayin ederken ona, kendi nefsi ve emiri altındaki müminler için Allah’tan korkmasını tavsiye ederdi. Onlara şöyle derdi; “Allah’ın adıyla ve Allah yolunda Allah’ı inkar edenlere karşı savaşınız. İhanet etmeyiniz, ganimet malından çalmayınız, ölülerine zulüm² etmeyiniz ve çocukları öldürmeyiniz.” (*İbn-i Mace, El-Bani sahih demiştir.*)

2 Zulümünden kasıt arapça da “Temsil” olarak geçen, ölünün uzuvlarının kesilmesi ve yüz şeklinin değiştirilmesidir.

| 36. MESELE |

“Emirin Değişik İşlerle Görevlendirdiği Kimseleri Hesaba Çekmesi”

Humey es Saidi (*radiyallahu anhu*) dedi ki: Peygamber efendimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Süleymoğullarının sadakalarını toplamak üzere İbn-i Lütbiye’yi görevlendirmişti. İbn-i Lütbiye’nin bu görevinden sonra Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ona, verdiği görevi sormuştur. O da şöyle demiştir: “Bu mallar size ait, bu mallar da bana hediye edilmiştir.” Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurdu: “Doğru sözlü isen, annenin veya babanın evinde oturmuş olsaydın yine de bu hediyeler sana gelir miydi?” (*Sahih-i Buhari*)

| 37. MESELE |

“Cihadın En Azı Senede Bir Defa Yapılmasıdır”

Kurtubi (*rahimehullah*) der ki: Emirın, Müslümanları en az senede bir gazveye çıkarması vaciptir. Emirın kendisi bizzat onlarla beraber gazveye çıkar, ya da güvendiği kimseyi kendi yerine gönderir. Savaştığı kâfirleri İslam’a davet eder, gittiği yerde Allah’ın dinini hakim kılar ve düşmanın ya İslam’a girmesini ya da cizye ödemesini sağlar.

| 38. MESELE |

“Düşmanla Karşılaşmayı İstemenin Yasak Olması”

Abdullah bin Ebi Evfa (*radiyallahu anhu*) dedi ki: Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) düşmanla karşılaştığı bir günde güneşin öğle vakti batıya doğru kayması için beklemiş, sonra insanlar arasında kalkıp şöyle demiştir; “Ey insanlar düşmanla karşılaşmayı temenni etmeyiniz. Allah’tan afiyet dileyiniz ve onlarla karşılaştığınız zaman ise sabrediniz.” (*Sahih-i Buhari*)

Rasûlullah efendimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) düşmanla karşılaşmayı istemeyi yasaklamıştır. Çünkü durumun hangi yönde seyredeceğini ve hangi hallere düşüleceğini insanlar bilemezler. Bu konudan şunu da anlamaktayız ki; insanın kendi nefesine ağır gelecek şeyleri temenni etmesi de yasaklanmıştır. Bu sebeple selefi salihin fitnelerden ve imtihanlardan uzak olmayı dilerlerdi. Çünkü insanlar belaya karşı sabretmede değişiklik arz ederler. Kimisi sabredebilirken kimisi de isyan edebilir. Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) döneminde bir adam yaralanmış ve çektiği acıya dayanamayıp intihar etmiştir.

Ebu Bekir Sıddık (*radiyallahu anhu*) der ki: Belaya uğrayıp sabretmekten beladan muaf tutulup şükretmeyi tercih ederim.

Ali bin Ebi Talib (*radiyallahu anhu*) oğluna şu vasiyette bulunmuştur; Ey evladım kimseyi savaşta mübarezeye³ çağırma, ama seni mübarezeye çağıran olursa icabet et. Çünkü o haddini aşandır. Allah-u Teâlâ haddini aşan kimselere karşı müminlere yardım edeceğini vaad etmiştir.

İmam Nevevi (*rahimehullah*) der ki: Düşmanla karşılaşmak yasaklanmıştır. Çünkü bunda kibir ve nefse olan tevekkül yatmaktadır. Ve bu kendi kuvvetine güvenmektir. Bu şekliyle düşmana önem vermez ve bu da düşmana karşı tedbir alması gerektiği yerde tedbir almadığını gösterir.

“Allah’tan afiyet dileyiniz” manası: hem dünyada hem de ahirette kötü hallerden uzak olmayı Allah’tan talep etmek demektir.

“Düşmanla karşılaşınca sabrediniz” manası: savaşta sabretmeye yönelik teşvik vardır. Ve sabretmek savaşın en önemli dayanaklarından bir tanesidir.

“Ey iman edenler! Herhangi bir topluluk ile karşılaştığınız zaman sebat edin ve Allah’ı çok anın ki başarıya erişesiniz. Allah ve Rasûlü’ne itaat edin, birbirinizle çekişmeyin; sonra korkuya kapılırsınız da kuv-

³ Savaş başlamadan önce iki ordudan da birer kişinin çıkıp teke tek çarpışmasıdır.

vetiniz gider. Bir de sabredin. Çünkü Allah sabredenlerle beraberdir.”
(Enfal, 45-46)

| 39. MESELE |

“Savaşanlara Hizmet Etmeleri Amacıyla Çocukları Savaşa Götürmek”

Enes bin Malik (radiyallahu anhu) dedi ki: Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Ebu Talha'ya dedi ki: “Çocuklarınızdan bir çocuğu bana bulup getir ki bana Hayber Savaşı'nda hizmet etsin.” Enes bin Malik devamla şöyle dedi: Ebu Talha beni ergenlik çağına yaklaştığım bir dönemimde Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'e hizmet etmem üzere onun yanına götürdü. Ona hizmet etmeye başladım. Bineğinden indiği zaman şöyle dua ettiğini duyardım: “Allah'ım üzüntüden ve kederden, acizlikten ve tembellikten, cimrilikten ve korkaklıktan, çokça borçlanmaktan ve düşmana yenilmekten sana sığınırım” (Sahih-i Buhari)

Bu hadisten şu anlaşılır: ücret ödemedi bir çocuk bir âlime veya din imamına hizmete verilebilir. Çünkü Enes'in bu hadisinde Enes'in hizmet karşılığı ücret almadığı görülmektedir.

| 40. MESELE |

“Zayıf Kimseler Sebebiyle Zafere Ulaşmak”

Ebu Derda (radiyallahu anhu) Rasûlullah efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem)'in şöyle buyurduğunu nakleder: “Bana zayıfları getiriniz zira zayıflarınız sebebiyle rızıklanır ve yardım olunursunuz.” (Ebu Davud, El-Bani sahih demiştir.)

Nesai'nin rivayetinde şöyle gelmektedir: “Onların duası, doğrulukları, namazları ve ihlasları sebebiyle rızıklanır ve yardım olunursunuz.”

Onlarda ibadet ve ihlas olup dünya meşguliyetinden ve lezzetlerinden uzak olmaları sebebiyle ibadete daha çok yönelirler bu sebeple duaları kabul edilmeye daha fazla layıktır.

Kalpleri dünyaya bağlı olmayan, ibadetle ve duayla meşgul olan kimseler bir orduda bulunurlarsa o ordu zafer kazanmaya daha çok layık olur. Çünkü onların kalpleri saftır ve Allah'a karşı ihlas içerisindedir.

| 41. MESELE |

“Kur'an-ı Kerim İle Düşman Topraklarına Girmenin Yasaklanması”

İbni Ömer (*radiyallahu anhu*) Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'den rivayet eder: Peygamberimiz, Kur'an-ı Kerim ile düşman toprağına sefer edilmesini yasaklamıştır. (*Muttefekun Aleyh*)

İmam Nevevi (*rahimehullah*) der ki: Kur'an-ı Kerim'in düşmanların eline geçme korkusu varsa Kur'an ile düşman topraklarına girilmesini fakihler haram görmekteler. Ama düşmana mektup yazarken o mektubun içerisine bir iki ayet yazılmasında bir beis yoktur. Ebu Sufyan rivayet eder: Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Rumların Kralı Hirakl'a mektup yazarken, “*Ey kitap ehli aramızda ve aranızdaki ortak kelimeye geliniz...*” ayetini de yazmıştır.

| 42. MESELE |

“Mücahidlere Verilmeyen/Satılmayan Yiyeceğı Zorla Almanın Caizliğı”

Ukbe bin Amir (*radiyallahu anhu*) dedi ki: Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'e dedik ki: “Bizleri bir yerlere gönderiyorsun, bir kavme misafir oluyoruz ancak onlar bizleri misafir etmiyorlar. Bu halde ne yapmamız lazım?” dedi ki: “Eğer bir kavmin yanına gider ve misafire ikram edilmesi gereken şeyi size ikram ederlerse onu kabul ediniz. An-

cak bunu yapmazlarsa misafirin hak ettiği şeyi onlardan alabilirsiniz.”
(Sahih-i Müslim)

Tirmizi (rahimehullah) dedi ki: Bu hadisin manası: Ashab-ı kiram savaşa çıkarlardı. Bazı kavimlerin yanından geçerler ve yemek almak isterler ancak alamazlardı. Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) onlara dedi ki: “Eğer sizlere satmazlarsa onlardan zorla alma mecburiyetinde kalırsanız zorla alınız.”

Hız. Ömer (radiyallahu anhu) askerlerine böyle yapmalarını emrederdi.

Yine hadisten şu anlaşılır: Herhangi bir misafir, bir yere konuk olur ve ikram edilmezse ihtiyacı kadar onlardan yiyecek alabilir. Bu konuda ona bir günah yoktur. (Hakim, Ebu Hureyre'den rivayet etmiştir. İmam Zehebi ve El-Bani bu rivayeti doğrulamışlardır.)

Misafire ikram etmenin vacip olduğunu İmam Ahmed ve İmam Leys söylemiştir. İbn-i Recep ve Şevkani de bu görüşü tercih etmekte. Ancak cumhur misafire ikram etmenin vacip değil sünnet olduğunu söylemektedir.

“Misafire ikram etmek hem köylüye hem de şehirliye gerekir mi?” Meselesinde İmam Şafiî ikisine de gerekli görürken İmam Malik ve İmam Suhnun ikram etmenin köy halkına gerekli olduğunu şehir halkına gerekmediğini söylemekte. Zira şehirlerde oteller ve benzeri kalabilecek mekânlar bulunmakta ve yiyecekler satılmaktadır.

Meyvesi olan bir bahçeden geçen kimse o meyvelerden yiyebilir mi?

Cevap: O bahçeden geçen kimse şu şartlar dahilinde meyvelerden yiyebilir:

O bahçenin üzerinde/önünde duvar veya bekçi olmaması lazım.

Meyveler toplanmış halde değil, ağaçlarda veya yerlere dökülmüş olmalıdır.

Ağaçlara tırmanmamalı sadece elle uzanıp alınmalıdır.

Yediğinin haricinde, toplayıp yanında götürmemelidir.

Âlimlerin geneline göre yiyecek olan kişinin buna muhtaç olması gerekir.

Eğer bu şartlardan bir tanesi ihlal edilirse yenmesi caiz olmaz.

| 43. MESELE |

“Gazveden Dönmenin Sevabı”

Abdullah bin Amr dedi ki: Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: “Savaştan dönmek gazve etmek gibidir.” (Ebu Davud, *El-Bani sahih demiştir.*)

Manası: Burada savaştan geri dönmekten kasıt, yapılan operasyondan geri dönmektir. Gidişine ve dönüşüne sevap verilir. Bunun misali camiye giden kimsenin aldığı sevabı dönüşünde de alması gibidir. Cihad’dan dönerken yolda ölecek olursa o Allah yolunda ölmüş sayılır.

| 44. MESELE |

“Yürüyüşte Acele Etmek”

Ebu Humeyt (radiyallahu anhu) rivayet eder: Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: “Ben Medine’ye acele ederek döneceğim. Kim benimle beraber acele etmek isterse yanımda gelebilir.” (Sahih-i Buhari)

Ebu Hureyre (radiyallahu anhu) dedi ki: Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: “Sefer, azaptan bir parçadır. Zira sizden

birinizin uykusunu, yeme ve içmesini men eder. Sizden birisi işini bitirdikten sonra ehline dönmekte acele etsin” (Sahih-i Buhari)

İmam Nevevi (rahimehullah) dedi ki: Bu hadisin manası: Kişi işini bitirdikten sonra gecikmeden ehline dönmesi müstehabdır.

| 45. MESELE |

“Savaşçıların Yaptıklarıyla Övünmeleri”

Abdullah bin Abbas (radiyallahu anhu) der ki: Ali (radiyallahu anhu) Uhud günü bükülmüş olan kılıcıyla eve geldi. Fatıma'ya dedi ki: “İşte bu kılıç bana merhem oldu.”⁴

Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) dedi ki: “Eğer sen kılıcınla güzel vurduysan Sehl bin Hanîf, Ebu Düçane, Asım bin Sabit ve Haris bin Samme de güzel vurmuştur.” (Hakim, Buhari'nin şartına göre Sahihtir.)

| 46. MESELE |

“Savaş Karşılıklıdır”

“Eğer siz (Uhud'da) bir acıya uğradınızsâ, (Bedir'de de düşmanınız olan) o kavim de benzer bir acıya uğramıştır. O günleri biz insanlar arasında döndürür dururuz (zaferi bazen bir topluma bazen öteki topluma nasip ederiz.) Ta ki Allah, iman edenleri ortaya çıkarsın ve aranızdan şahitler edinsin. Allah zalimleri sevmez.” (Âl-i İmrân, 140)

Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: “Savaş karşılıklıdır.” (Sahih-i Buhari)

⁴ Bundan kasıt: “içimi soğuttu, beni huzura kavuşturdu” manasındadır.

| 47. MESELE |

“Savaş Hiledir”

Cabir bin Abdullah (*radiyallahu anhu*) rivayet eder: Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurmuştur: “Savaş hiledir.” (*Sahih-i Buhari*)

İmam Nevevi (*rahimehullah*) der ki: Âlimler antlaşmayı bozmamak ve verilen sözü çiğnememek kaydıyla imkân dahilinde her türlü hileye başvurulmasını caiz görürler.

| 48. MESELE |

“Uzak Düşman İle Savaşmak”

İmam Şafiî (*rahimehullah*) dedi ki: Eğer düşmanların durumu birbirine karışır ve biri diğerinden daha tehlikeli veya yapılacak savaş ona daha tesirli olacak ise uzak dahi olsa onun seçilmesinde bir sakınca yoktur. Ve bu durum zaruret dahilinde uygulanır. Zaruret hali yoksa uygun değildir.

Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’e Haris bin Ebi Dirar’ın Peygamberimizle savaşmak için adam topladığı haberi ulaşır. Peygamberimiz bu haberi duyunca yakınında düşman olmasına rağmen yakınındaki düşmanı bırakıp, gidip uzakta olan Haris bin Ebi Dirar’a karşı savaşmıştır.

Aynı şekilde Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’e karşı Halid bin Ebi Süfyan’ın adam topladığı haberi gelince, Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) yakınında düşman olmasına rağmen, İbni Uneys’i Halid bin Ebi Süfyan’ı öldürmesi için gönderir.

| 49. MESELE |

“Perşembe Günü Yola Çıkmanın Müstehablığı”

Kab bin Malik (*radiyallahu anhu*) rivayet eder: Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Tebük Savaşı’na Perşembe günü çıkmıştır ve Perşembe günleri sefere çıkmayı severdi. (*Sahih-i Buhari*)

| 50. MESELE |

“Kendilerine İslam Daveti Ulaşmış Olan Bir Topluluğa, Saldırılacağı Haberi Verilmeden Saldırmak”

İbn-i Ömer (*radiyallahu anhu*) der ki: Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Mustalik oğullarına haber vermeden saldırmış, savaşanlarını öldürüp, çoluk ve çocuklarını köle olarak almıştır. (*Muttefekun Aleyh*)

O gün annemiz Cuveyriye’de (*radiyallahu anha*) Müslümanların eline geçmiştir.

Bu hadisten iki mesele çıkartılmaktadır:

Hadis bir küfür topluluğunun kendilerine İslam daveti ulaştıktan sonra, uyarılmadan gaflet anında iken saldırılabileceğine işarettir.

İbn-i Munzir der ki: Bu ilim ehlinin çoğunluğunun görüşüdür. Bu manada birçok rivayet gelmektedir. Misalen: Kab bin Eşref ve Yahudi olan İbn-i Hakik’in öldürülmesi kıssası gibi.

Bu hadiste: “batı alemini ve Amerikalıları İslam’a davet etmek, onları öldürmekten daha iyidir” diyenlere bir reddiye vardır. İlmi çarptıran bu kimseler, zahiren davetin faziletini gösteren hadisleri öne sürerek davetin savaşmaktan daha hayırlı olduğunu savunurlar.

Bizler, Allah’a davet etmenin faziletini inkâr edecek değiliz. Fakat Yahudiler gibi delilleri birbirine çarptırarak hoşumuza giden delilleri öne sürerek İslam’ın tahrif edilmesine karşıyız. Tabi ki bu meselede tercih edilen görüş, kâfirlerle savaşmadan önce onlara davetin götürülmesidir. Ancak onlar daveti reddettikten sonra hiçbir değerleri kalmaz ve istediğimiz vakitte onlarla savaşabiliriz.

Yine göz ardı edilmemeli ki bu ihtilaf talep cihadında geçerlidir. Ancak, savunma cihadında ister kendilerine davet ulaşmış olsun ister olmasın her hâlükârda onlara karşı savaşmak ve onları defet-

mek bizlere vaciptir. Bu sözlerin benzerini Muhammed bin Hasen es-Seyr kitabında ve İbnu'l Kayyim'da Zimmet Ehlinin Ahkâmı adlı kitabında zikreder

“Çoluk ve çocuklarını köle olarak almıştır” sözüne gelince;

Arapların köle olarak alınabileceğine dair delildir. Çünkü Mustalik Oğulları Arap idiler. Cumhuru ulema bu konuda hemfikirdirler

Bazı âlimler, Arapların köle alınamayacağını savunurlar. Fakat onların itimat edebilecekleri sağlam bir delilleri yoktur. Siyer ve gazvelerin anlatıldığı kitapları inceleyenler, Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem)'in kitap ehlinin dışında Araplardan Hevazin ve Mustalik Oğullarından köle aldığını göreceklidir.

| 51. MESELE |

“Küfür, Öldürmekten Daha Şiddetlidir”

İbn-i Teymiyye (rahimehullah) dedi ki: İnsanların ıslahı için, insanlardan ne kadar öldürülmesi gerekiyorsa Allah-u Teâlâ buna izin vermiştir. O şöyle buyurmaktadır; “*Fitne öldürmekten daha büyüktür*” manası ise: Öldürmekte şer ve fesat varsa, kâfirlerin yaydıkları şer ve fesatlar da daha büyük kötülükler vardır.

| 52. MESELE |

“Bir Yere Sefer Yapılacağı Zaman Başka Bir Yerin İşaret Edilmesi”

Kab bin Malik (radiyallahu anhu) der ki: Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) birçok gazvesinde asıl gideceği yeri bildirmez, kinaye⁵ yoluyla başka bir yere saldıracakmış gibi hareket ederdir. (Sahih-i Buhari)

⁵ Gerçek maksadını açığa çıkarmamak için her yöne çekilebilecek söz ve fiillerde bulunup maksadın gizlenmesidir.

Bu hadisten şunu anlıyoruz: Müslümanların emniyeti için ve kâfirleri ansızın, hazırlıksız bir şekilde yakalamak için asıl gidilecek yeri gizleyip, sanki başka bir yere sefer düzenlenecekmiş gibi davranılması caizdir.

| 53. MESELE |

“Ben Korkuyla Desteklendim Hadisi”

Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurmuştur: “Benden önceki ümmetlere verilmeyen beş şey bana verilmiştir; bir aylık mesafeden korku ile desteklendim, yeryüzü bana mescid ve temizlenme yeri kılınmıştır...” (*Sahih-i Buhari*)

Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’in düşmanlarının kalplerine Allah-u Teâlâ korku indirmiş, bir aylık mesafede olmalarına rağmen düşmanları O’ndan (*sallallahu aleyhi ve sellem*) korkar ve çekirlerdi.

Bir aylık mesafe denmesinin sebebi ise, çünkü Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’in en uzak düşmanı ile arasında bir aylık bir mesafe vardı. Bu özellik Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’e aitti hatta tek başına olsa bile kâfirler O’ndan korkarlardı.

Soru: Bu korku sadece Peygamber (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’e mi ait, yoksa ümmette bu özelliğe dâhil edilebilir mi?

Cevap: Görünen o ki bu özellik Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’in ümmetine de verilmiştir. Çünkü hadisten de anlaşıldığı üzere daha önceki ümmetlere yasaklanmış olan şeylerin hem kendisine hem de ümmetine helal sayılması, korkunun da Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ile ümmeti arasında ortak bir özellik olduğunu işaret etmektedir.

Mesela; ganimetler daha önceki ümmetlere helal değildi. Fakat daha sonra hem Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) efendimize hem

de ümmetine helal edilmiştir. Korkunun da Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) efendimiz ile ümmeti arasında müşterek olması Allah-u Teâlâ'nın bu ümmete rahmet ettiğinin bir göstergesidir.

| 54. MESELE |

“Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem)’in Savaş Şekli”

Numan bin Mukrin (radiyallahu anhu) der ki: Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ile beraber savaşa katıldım. Günün başında savaşa girmeyecek olsa, Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) güneşin meyil etmesi, rüzgârın esmesi ve yardımın inmesi için savaşı öğleden sonraya geciktirirdi. (Ahmed, Hakim sahih demiştir.)

Rüzgarın esmesi, zafer işaretiydi, çünkü Ahzâb Savaşı ile ilgili olarak Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor; “Onların üzerine rüzgar estirdik ve görmediğiniz ordular gönderdik” buna binaen rüzgarın esmesi zaferi işaret ediyor. Genelde de rüzgar öğleden sonra esmektedir.

Öğleden sonraya bırakmasının iki hikmeti vardır;

1. Silahların serin havada daha verimli çalışabilmesi.
2. Savaşçıların serin havada daha canlı olmaları.

Namaz vakitleri, duaların daha çok kabul olunduğu vakitlerdir. Özellikle de öğle namazı Allah-u Teâlâ'nın güneşin batıya doğru kaymasından sonra rahmet kapılarını açtığı bir vakittir. Bu sebeple duaların kabul edilmesi ve zafere ulaşılması ihtimali o vakitlerde daha yüksek olur.

| 55. MESELE |

“Savaşta Yalan Söylemek”

Ummu Gülsüm (radiyallahu anha) dedi ki: Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) yalan konusunda hiçbir şeye izin vermezdi. Ancak şu üç

hususlu müstesna ederd; “Savaşta söylenen yalan, insanların arasını ıslah etmek ve erkeğin hanımına, kadının kocasına⁶ söyledikleri müstesnaydı.” (Sahih-i Müslim)

Bu hadiste geçen hususlar dışında zaruret halinde de yalan söylenebileceğini bildirmektedirler. Misal olarak, yanında saklanmış bir kişiyi, zalim birisi onu aradığında orada olmadığını veya onu arayan kişiyi uzaklaştırmak için orada olmadığını söylemesi yalan kısmına girmez. Hatta bu konuda yemin etse dahi günahkar olmaz.

| 56. MESELE |

“Savaş Esnasında İftar Etmek”

Rasûlullah efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) savaşlarda düşmanla karşı karşıya gelindiğinde orucun açılmasını emrederdi.

Ebu Said El-Hudri (radiyallahu anhu) der ki: Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ile oruçluyken Mekke’ye doğru sefere çıktık. Sonra bir yerde konakladık. Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) bizlere dedi ki: “Şu an düşmanınıza yaklaşmış bulunmaktasınız. Orucunuzu açmanız sizin için daha kuvvet vericidir.” Bu tavsiyesi bizim için bir ruhsattı. Ancak bizden oruç tutanlar ve tutmayanlar vardı. Sonra bir yerde daha konaklayınca Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) dedi ki: “Birazdan savaşa gireceksiniz. İftar etmek sizin için daha güç vericidir. Orucunuzu açınız.” Bu da artık bizim için bir ruhsat değil emir oldu ve sonrasında orucumuzu açtık.

İbn-i Kayyim, hocası İbn-i Teymiyye’den cihad için orucu açmanın caiz oluşunu nakleder ve İbn-i Teymiyye’nin kendisi de cihad da orucunu açmıştır. Ramazan ayında düşman Şam’a geldiğinde iftar etmenin fetvasını da vermiştir. Bazı âlimler “yol uzun değildir” illetini getirerek itirazda bulununca Şeyh (rahimehullah) onlara şöyle

⁶ Buradaki yalandan kasıt, her türlü yalan değildir. Sadece sevgiyi ve bağlılığı artırıcı söylenen sözlerdir. Misalen; eşinden fazla hoşlanmadığı halde onu çok sevdiğini söylemesidir. Diğer bir örnek: iki veya daha fazla eşi olan birisinin her bir eşine diğerlerinden daha çok değer verdiğini söylemesi gibi.

demiştir; Bu iftar sefer için değil, düşmanla yapılacak cihad da daha kuvvetli olmak içindir.

Süleyman El-Ulvan (*Allah esaretten kurtarsın*) dedi ki: Eğer komutan, orucun mücahidleri cihad da zayıf düşürüp, onlara meşakkat verdiğini sezer ve düşmanların da bu orucu fırsat bilerek, Müslümanlara karşı bir koz olarak kullandıklarını görürse onlara iftar etmelerini emreder. Bu konu, genel maslahatların gözetilmesi ve zararların defedilmesi babına girer.

| 57. MESELE |

“Savaşta Büyüklenmek”

Cabir bin Atik (*radiyallahu anhu*) rivayet eder: Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurmuştur: “Allah-u Teâlâ’nın sevdiği ve sevmediği büyülenme şekli vardır. Allah’ın sevdiği büyülenme, savaş esnasında kişinin göstermiş olduğu büyülenmedir.” (*Ebu Davud, El-Ba-ni hasen demiştir.*)

İnsanın kibirlenip büyüklük taslaması ve kendini beğenmesi aslen caiz değildir. Allah-u Teâlâ kibirlenenleri kötölemiştir. Ancak savaş esnasında bu hal caizdir. Çünkü bu hal düşmana karşı onurlu olmayı, düşmana karşı sebat göstermeyi, kuvvetin devamlılığını, cesaret ve düşman karşısında zayıf düşmemeye işarettir. Büyüklenmek, sadece savaş halinde mübah kılınmıştır.

| 58. MESELE |

“Ailelerine İsalet Etme İhtimali Olsa Dahi, Düşmana Gece Baskınları Düzenlemek ve Mancınık Atmanın Caizliği”

Sad bin Cusâme dedi ki: Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’e soruldu: Gece baskınları yaparken müşriklerin kadın ve çocukları da isabet almaktadır. Dedi ki: “Onlar onlardandır.” (*Muttefekun Aleyh*)

San'ani (*rahimehullah*) gece baskınlarını şöyle anlatır: Düşmanın gafil, kadınlar ve çocuklarla karışık olduğu bir gece vaktinde ansızın erkeklerini öldürmek maksadı ile yapılan, kadın ve çocuklarında isabet aldıkları saldırı çeşididir. Aslen bu saldırı kadın ve çocuklara yönelik değildir. Ancak karanlık olması sebebiyle onlarda isabet almaktadırlar. Bunun sebebi ile kişiye günah yazılmaz.

İbni Kudame (*rahimehullah*) gece baskınlarında bir sakınca yoktur demiştir.

İmam Ahmed (*rahimehullah*) der ki: Gece baskınlarında bir sakınca yoktur. Aslen şu anki mücahidlerin Rumlara saldırı vakti geceleyn olmaktadır. Seleften bu saldırı çeşidini kötü göreni bilmiyoruz.

Âlimlerin çoğunluğu “onlar onlardandır” sözünden yola çıkarak, gece saldırılarında kadın ve çocuklar öldürülse dahi savaşmanın caiz olduğunu söylerler.

Günümüzde kahraman on dokuz mücahidin, New York ve Washington'a yaptıkları mübarek saldırıların delili, Sad bin Cusâme'nin rivayet ettiği hadistir. Allah-u Teâlâ'nın basiretini kapattığı kâfirleri, tağutları ve kuvvetlerini savunan kimseler bu mücahidlerin delilsiz hareket ettiklerini söylemişlerdir. Ancak bu değerli şehidler delil ile hareket etmişlerdir. Allah amellerini kabul etsin.

| 59. MESELE |

“Allah'ın Azabıyla Kimseye Azab Edilmez”

Ebu Hureyre (*radiyallahu anhu*) dedi ki: Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bizleri bir bölgeye gönderdi ve dedi ki: “*Filan ve filanı bulursanız onları ateş ile yakınız.*” Bizler yola çıkmak isteyince Efendimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) dedi ki: “*ben falan ve falanı yakmanızı emretmiştim fakat ateş ile ancak Allah-u Teâlâ azab eder. O ikisini bulursanız onları öldürünüz.*” (*Sahih-i Buhari*)

Taberi (rahimehullah) dedi ki: Bu hadisteki ateşle yakma yasağı aslen birisini kast ederek yapılırsa olur. Ancak savaş sırasında mancınık vb. ateşli silahlardan isabet alırlarsa bu bunun dışındadır. Çünkü Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) Taif'e mancınık kurdurmuştur.

| 60. MESELE |

“Savaştan Kaçmak”

“Tekrar savaşmak için bir tarafa çekilme veya diğer bölüğe ulaşıp mevzi tutma durumu dışında, kim öyle bir günde onlara arka çevirirse muhakkak ki o, Allah'ın gazabını hak etmiş olarak döner. Onun yeri de cehennemdir. Orası, varılacak ne kötü yerdir!” (Enfal, 16)

Ebu Hureyre (radiyallahu anhu) dedi ki: Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: “Yedi helak edici gûnahtan sakınınız” dediler ki; nedir onlar ya Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem)? Dedi ki: “Allah'a şirk koşmak, sihir yapmak, Allah'ın haram kıldığı canı haksız yere öldürmek, faiz yemek, yetim malı yemek, savaşta düşmandan kaçmak ve iffetli ve namuslu mümin kadınlara zina iftirası atmak.” (Muttefekun Aleyh)

İmam Nevevi (rahimehullah) der ki: Savaşta taktik gereği düşman karşısından kaçıp, bir daha saldırmak veyahutta kaçıp başka bir mücahid topluluğuna katılmak bunun dışındadır.

Allah-u Teâlâ şöyle buyurmaktadır; “Şimdi Allah, yükünüzü hafifletti; sizde zayıflık olduğunu bildi. O halde sizden sabırlı yüz kişi bulunursa, (onlardan) ikiyüz kişiye galip gelir. Ve eğer sizden bin kişi olursa, Allah'ın izniyle (onlardan) ikibin kişiye galip gelirler. Allah sabredenlerle beraberdir.” (Enfal, 66)

İbn-i Kudame (rahimehullah) der ki: Bir Müslümanın iki kâfirden kaçması helal değildir. Ancak üç kâfirden kaçması caizdir. Eğer esir düşmekten korkarsa öldürülene kadar savaşır.

Serhasi (*rahimehullah*) bu hadis hakkında şunları söylemektedir; “On iki bin kişilik ordu azınlıktan dolayı mağlup olmaz.” Bu hadis, eğer Müslümanlar bu sayıya varırlarsa, düşmanın sayısı çok olsa da kaçmalarının caiz olmadığını gösterir. Ve birlik içerisinde oldukları müddetçe de bu sayı düşman karşısında hezimete uğramaz.

| 61. MESELE |

“Düşman Bizi Toplu Bir Şekilde Yok Edecekse Kaçmanın Caiz Olmayışı”

İbn-i Teymiyye (*rahimehullah*) der ki: Savunma savaşında düşman, sayıca çok olup, Müslümanların onları def etme gücü olmadığı, onlarla savaşmadıkları zaman ise, Müslümanların geride bıraktıklarına saldırıp yok edeceklerini görürlerse bütün imkânlarıyla onlara karşı yok olurcasına savaşmaları gerekmektedir.

Buna benzer bir örnek de şu şekildedir; Müslüman beldesine saldıran düşman, Müslümanlardan sayıca iki kat fazlaysa ve Müslümanlar da onları def edemeyecekse ve bunun sonucunda Müslümanların kadın ve çocukları yok olacaksa, düşmanın karşısından çekilmek ve savaşı bırakmak caiz değildir. Uhud savaşı bu anlatılan duruma bir örnektir.

| 62. MESELE |

“Yok Olma Zannı Olsada Az Bir Topluluğun Çok Bir Topluluk Karşısında Sebat Göstermesi”

Allah-u Teâlâ şöyle buyurmuştur: “...nice az sayıda bir birlik Allah'ın izniyle çok sayıdaki birliği yenmiştir. Allah sabredenlerle beraberdir, dediler.” (*Bakara, 249*)

İmam Serahsi (*rahimehullah*) der ki: Müslümanlara, güçlerinin yetmeyeceği büyük bir sayıda düşman saldırdığı zaman hezimete uğramalarında bir günah yoktur. Aynı şekilde onlara karşı sabır göstermek bazılarının dediği gibi; “ellerinizle kendinizi tehlikeye atma-

yınız” ayetine muhalif değildir. Bilakis bu sabır gösterme, Allah’ın rızasını elde etmek için nefsinı feda etmek kısmına girer. Böyle bir sabır örneğini birkaç sahabe göstermiştir. Örneğin, arıların cesedini koruduğu Asım bin Sabit’in, nefsinı feda etmesi ve Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem)’in onu övmesi olayından yola çıkarak bu fiilin bir sakıncası olmadığını anlamaktayız.

Kanlar Fıkıhı isimli kitapta şu ibare geçmektedir: Bu anlatılan hâl eğer düşmana zarar verme zannı taşıyorsa uygulanır. Aksi halde düşman karşısından çekilmesi gerekir.

| 63. MESELE |

“Kişinin Savaşta Yaşadıklarını Anlatması”

Saib bin Yezid dedi ki: Talha’nın Uhud günü yaşadıklarını anlattığını gördüm. (*Sahih-i Buhari*)

Buhari Kays’tan rivayet eder: dedi ki: Uhud gününde Rasûlullah efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem)’i koruması sebebiyle elinin felç olduğuna şahit oldum. Ebu Osman der ki: Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ile beraber Talha ve Saad’dan başka kimse kalmamıştır. Talha (radiyallahu anhu) başkalarına örnek olmak, onları teşvik etmek için yaşadıklarını anlatmıştır.

| 64. MESELE |

“Düşmana Karşı Hazırlık”

Allah-u Teâlâ şöyle buyurmaktadır: “Onlara (düşmanlara) karşı gücünüz yettiği kadar kuvvet ve cihad için bağlanıp beslenen atlar hazırlayın, onunla Allah’ın düşmanını, sizin düşmanınızı ve onlardan başka sizin bilmediğiniz, Allah’ın bildiği (düşman) kimseleri korkutursunuz. Allah yolunda ne harcarsanız size eksiksiz ödenir, siz asla haksızlığa uğratılmazsınız.” (*Enfal*, 60)

İmam Taberi (rahimehullah) der ki: “Gücünüzün yettiği” sözü, düşmana karşı silah, at vs. gücünüzün yettiği aletleri ve edevatları hazırlamanız demektir.

Ukbe bin Amir (radiyallahu anhu) rivayet eder: Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: “Dikkat edin kuvvet atmaktır! kuvvet atmaktır! kuvvet atmaktır!” (Sahih-i Müslim)

İbn-i Teymiyye (rahimehullah) der ki: Zayıflık vaktinde düşmana karşı kuvvet ve besili atlar hazırlamak vaciptir. Çünkü bir vacibin tamamlanması için ihtiyaç duyduğu herşey vacip olur.

Ukbe bin Amir rivayet eder: Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: “Kim atıcılığı öğrenip te terk ederse bizden değildir, yahut isyan etmiştir” (Sahih-i Müslim)

| 65. MESELE |

“Kadınların Savaşması”

Enes (radiyallahu anhu) dedi ki: Ummu Suleym, Huneyn gününde bir hançer aldı. Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) “Bu hançer neden?” diye sorunca dedi ki: “Eğer müşriklerden biri bana yaklaşırsa bunun karnını deşeceğim.” (Sahih-i Müslim)

Enes bin Malik (radiyallahu anhu) dedi ki: Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) bazı gazvelere giderken Ummu Suleym’i ve Ensar’dan bir grup kadını da, askerlere su dağıtmak ve yaralıları tedavi etmek için yanında götürürdü. (Sahih-i Müslim)

İmam Nevevi (rahimehullah) der ki: Bu tedaviden kasıt kocalarına ve mahremlerine yaptıkları tedavidir. Ancak bunun dışında başkalarını tedavi ederlerse, vücutlarına dokunmadan, müdahalenin gerektiği yerlere dokunarak yapabilirler.

| 66. MESELE |

**“Savaşa Katılan Kadınlara Ganimetten
Bir Pay Verilir mi?”**

Ulemanın geneli onlara bir pay verilmeyeceğini söylemiştir. Ancak İbni Abbas'ın (*radiyallahu anhu*) görüşüne göre, İmam Şafii ve Süfyan es-Sevri onlara pay verilebileceğini söylerler.

| 67. MESELE |

**“Düşman Topraklarına Kadınlarla
Beraber Gitmenin Hükmü”**

İbn-i Nehhas (*rahimehullah*) der ki: Âlimler, kadınlarla beraber düşman toprağına gidilmeyeceği konusunda görüş birliğine varmışlardır. Ancak, büyük bir ordu olup kadınların korunması sağlanabiliyor ise bu durum müstesnadır.

İmam Ahmed (*rahimehullah*) kadınları tehlikeli sınır boylarına götürmenin caiz olmadığını söylemektedir.

| 68. MESELE |

**“Canıyla ve Malıyla Cihad Edemeyenlere
Gereken Şeyler”**

Allah-u Teâlâ şöyle buyurur: “Allah ve Rasûlü için (insanlara) öğüt verdikleri takdirde, zayıflara, hastalara ve (savaşta) harcayacak bir şey bulamayanlara günah yoktur. Zira iyilik edenlerin aleyhine bir yol (sorumluluk) yoktur. Allah çok bağışlayan ve çok esirgeyendir.” (*Tevbe, 91*)

İbn-i Kudame (*rahimehullah*) dedi ki: Cihad, çocuğa, deliye, kadına ve savaşmasına mani olan hastalık sahibine vacip değildir. Ancak bir gözü kör, başı veya dişi ağrıyan, hafif bir sıtması olan, hafif sakatlığı olan ve benzeri basit hastalıklara sahip olanlar Cihad'dan muaf değillerdir.

İbn-i Kesir (rahimehullah) der ki: Bunlar, oturduklarında insanlara nasihat eder, cihaddan soğutmaz ve insanları bu konuda ağırlaştırmazlarsa onlara bir sakınca yoktur. Bu oturma vakitlerinde muhsin kimselerden olmaları gerekiyor. Çünkü Allah-u Teâlâ “Muhsin olanlara bir sakınca yoktur” diye buyurmuştur.

| 69. MESELE |

“Cihada Giden Kimsenin Masrafları”

Fethu'l Kadir isimli kitapta şu ibare geçmektedir: Gazinin cihada gitme masrafları kendi malından karşılanır. Tıpkı hac gibi cihad ibadeti de mal ve beden ile yapılan bir ibadettir. Ancak, kendi parası masraflarını karşılayamıyor ise, imam beytulmaldan onun yol masraflarını ve ailesinin giderlerini karşılar. Eğer Beytu'lmal'da para kalmadıysa, imam bu masrafları adil bir şekilde halktan karşılayabilir. Çünkü onun cihadıyla büyük bir zarar def edilecektir. Dolayısıyla kâfirlerin zararlarının Müslümanlara ulaşması büyük bir kötülüktür. Bu büyük kötülük ancak halktan mal toplanması, yani küçük olan kötülük ile def edilir.

| 70. MESELE |

“Mücahidin Namazı”

Allah-u Teâlâ şöyle buyurmuştur: “Yeryüzünde sefere çıktığınız zaman kâfirlerin size kötülük etmelerinden endişe ederseniz, namazı kısaltmanızda size bir günah yoktur. Şüphesiz kâfirler, sizin apaçık düşmanınızdır. Sen de içlerinde bulunup onlara namaz kıldırдың zaman, onlardan bir kısmı seninle beraber namaza dursunlar, silahlarını (yanlarına) alsınlar, böylece (namazı kılıp) secde ettiklerinde (diğerleri) arkanızda olsunlar. Sonra henüz namazını kılmamış olan (bu) diğer gurup gelip seninle beraber namazlarını kılsınlar ve onlar da ihtiyat tedbirlerini ve silahlarını alsınlar. O kâfirler arzu ederler ki siz silahlarınızdan ve eşyanızdan gafil olsanız da üstünüze birden baskın yapsalar. Eğer size yağmurdan bir eziyet olur yahut hasta bulunursanız silahlarınızı bırakmanızda size günah yoktur. Yine de

tedbirinizi alın. Şüphesiz Allah, kâfirler için alçaltıcı bir azap hazırlamıştır.” (Nisa, 101-102)

İbn-i Cubeyr rivayet eder: Ashabı kiram, Zaturrika savaşında Rasûlullah efendimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ile beraber korku namazı kılarken, bir kısmı saf bağlamış ve diğer bir kısmı da düşmana karşı saf durmuşlardı. Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) yanındakilerle bir rekat namaz kıldı ve sonra ayağa kalkıp ikinci rekatta bekledi. Yanındakiler namazlarını tamamladılar ve gidip düşmana karşı saf durdular. Düşmanın karşısında duran grupta gelip, Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ile bir rekat namaz kıldılar. Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) tahiyatta bekledi. Namazlarını tamamladılar sonra Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’le beraber selam verdiler. (*Muttefekun Aleyh*)

Allah-u Teâlâ şöyle buyurur: “Eğer (herhangi bir şeyden) korkarsanız (namazlarınızı) yürüyerek yahut binmiş olarak (kılın). Güvene kavuştuğunuz zaman, siz bilmezken Allah’ın size öğrettiği şekilde O’nu anın (namaz kılın).” (*Bakara, 239*)

İmam Taberi (*rahimehullah*) dedi ki: Eğer korku askerleri kaplarsa, herkes imkânına göre ayakta veya oturarak istedikleri tarafa doğru yönelip namazlarını kılabilirler.

Mübarek Furi dedi ki: Eğer iki ordu birbirine karışır, tüfekler ve toplar patlar, tanklar ve zırhlı araçlar hareket eder, uçaklarla bombalar atılmaya başlanırsa korku namazının herhangi bir şekli kalmaz. İstedikleri gibi topluca veya tek tek ayakta, yürüyerek ve binekler üzerinde namazlarını kılabilirler.

Allah-u Teâlâ şöyle buyurur: “...onlar da ihtiyat tedbirlerini ve silahlarını alsınlar. O kâfirler arzu ederler ki siz silahlarınızdan ve eşyanızdan gafil olsanız da üstünüze birden baskın yapsalar.” (*Nisa, 102*)

Kur’an Ahkamı isimli kitapta şu ibare geçer: İlim ehlinin genellikle, korku esnasında namaz kılan kimsenin silahını yanına almasını müstehab görmüşlerdir.

| 71. MESELE |

“Saldırganın Def Edilmesi”

Said bin Zeyd rivayet eder: Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurur: “Kim malı uğrunda öldürülürse o şehiddir. Kim ailesi uğrunda öldürülürse o şehiddir. Kim kanı⁷ veya dini için öldürülürse o da şehiddir.” İbn-i Teymiyye (rahimehullah) der ki: Dine ve mukaddesata saldıran düşmanı defetmek icma ile vaciptir. Dini ve dünyayı bozan düşmanı defetmek imandan sonra en önemli amellerdendir. Onun için herhangi bir şart yoktur. Herkes imkanı dâhilinde onu defeder.

| 72. MESELE |

“Fitne Savaşı”

Ebu Hureyre (radiyallahu anhu) rivayet eder. Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurur: “Öldürenin niçin öldürdüğünü ve öldürülenin de niçin öldürüldüğünü bilmediği bir zaman gelmedikçe kıyamet kopmaz.” Dediler ki; “o nasıl olacak ey Allah’ın Rasûlü?” dedi ki: “Herc (ölümlerin çoğalması) öldürende öldürülende ateşte olacaktır.”

İbn-i Teymiyye (rahimehullah) der ki: Şüphesiz fitne zamanında savaşa başlamak caiz değildir. Sonra der ki: Eğer zorla savaşa götürülürse, tıpkı müşriklerin kendi saflarında Müslümanlara karşı onu savaştırmaları gibi, Müslümanlar onu öldürse dahi savaşıması caiz olmaz. Eğer bir Müslüman masum bir Müslümanı öldürmek için zorlanırsa Müslümanların ittifakı ile bu caiz olmaz. Velez ki onu ölümle tehdit etmiş olsalar da durum fark etmez. Çünkü Müslüman kardeşini öldürmekle kendisini koruması daha evla değildir.

⁷ Kandın kasıt kendisini müdafaa etmesidir.

| 73. MESELE |

“İsyancılara Karşı Savaşmak”

“Eğer müminlerden iki gurup birbirleriyle vuruşurlarsa aralarını düzeltin. Şayet biri ötekine saldırırsa, Allah’ın buyruğuna dönünceye kadar saldıran tarafla savaşın. Eğer dönerse artık aralarını adaletle düzeltin ve (her işte) adaletli davranın. Şüphesiz ki Allah, âdil davrananları sever.” (Hucurat, 9)

Ali (radiyallahu anhu) Cemel günü o savaşta dedi ki: Kaçanı öldürmeyiniz. Yaralı olanı öldürmeyiniz ve savaşı bırakanı da öldürmeyiniz.

İmam Nevevi (rahimehullah) der ki: İmam, asilere zeki ve nasihat edebilecek bir arabulucu göndermedikçe onlarla savaşmamalıdır. Bu giden nasihatçi neden isyan çıkardıklarını sorar. Eğer zulme uğradıkları konusunda şüpheler ortaya atarlarsa o şüpheleri giderir, halen hatalarında isyan ederlerse onlara karşı savaş ilan eder.

| 74. MESELE |

“Müslüman İsyancılara Uygulanacak Cezalar”

İmam Şafiî (rahimehullah) der ki: İsyancıların işledikleri suçlara bakılır. Eğer kan dökme, mala elkoyma ve tevil yoluyla Müslüman kadınları cariyeye alma gibi bir şey ispatlanamaz ise onlara bir ceza gerekmez. Ancak ellerinde haksız yere aldıkları bir mal görülürse o mal ellerinden alınır.

İkinci olarak; Tevil etmeksizin Allah-u Teâlâ’nın had cezası olarak beyan ettiği bir suçu işlerlerse onlara had uygulanır. Eğer haddenden kaçır, sonradan tutuklanırlarsa o had onlara uygulanır.

| 75. MESELE |

**“Şeriat Ahkamını Uygulamayan
Gruplara Karşı Savaş”**

İbn-i Teymiyye (rahimehullah) der ki: İslam şeriatının herhangi bir kanununa başkaldıran bir taife bu şeriat kanunu mütevatir ve açık olan meselelerden ise, bu taifedeki kimseler şehadet kelimesini söyleseler dahi onlarla savaşmak vacip olur.

“Fitne ortadan kalkıncaya ve din tamamen Allah’ın oluncaya kadar onlarla savaşın! (İnkâra) son verirlerse şüphesiz ki Allah onların yaptıklarını çok iyi görür.” (Enfal, 39)

Eğer dinin bir kısmı Allah’a diğer bir kısmı ise Allah’tan başkasına ise din tamamıyla Allah’ın olana kadar onlarla savaşmak vacip olur.

| 76. MESELE |

“Antlaşmasını Bozanlara Karşı Savaşmak”

“Eğer antlaşmalarından sonra yeminlerini bozarlar, ve dininize saldıırırlarsa, küfrün önderlerine karşı savaşın. Çünkü onlar yeminleri olmayan adamlardır. (Onlara karşı savaşırsanız) umulur ki küfre son verirler.” (Tevbe, 12)

İbni Ömer (radiyallahu anhu) dedi ki: Nadir ve Kureyza oğulları Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ile savaştılar. Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) Nadir oğullarını sürgün etmiş, Kureyza oğullarını ise antlaşma gereği yurtlarında bırakmıştır. Ancak ilerleyen zamanlarda Kureyza oğulları antlaşmalarını bozunca Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) erkeklerini öldürmüş, kadın, çocuk ve mallarını Müslümanlar arasında pay etmiştir. (Sahih-i Müslim)

| 77. MESELE |

“Zimmet Ehli Antlaşmalarını Bozarlarsa Onlarla Savaşılır”

Ömer'e (*radiyallahu anhu*) bir dava getirilir. Davanın konusu Müslüman bir kadını zinaya zorlamış olan ehli kitaptan bir adamdır. Hz. Ömer ona der ki: “Biz bunun üzere sizinle barış yapmadık.” Sonra emri üzerine ehli kitaptan olan o adam Beytul Makdis'te idam edilir.

İbn-i Ömer'e (*radiyallahu anhu*) denildi ki; “Rahibin birisi Peygamber efendimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'e küfrediyor” dedi ki: “Onu işitmiş olsam muhakkak ki öldürürüm. Çünkü bizler onlara bunun için eman vermedik.”

İbn-i Kayyım (*rahimehullah*) Zimmet Ehli Ahkâmı isimli kitabında zimmet ehlinin terk etmesi gereken sekiz şartı zikreder. Bu maddeler Müslümanlara tek tek veya topluca mal ve can konusunda verilebilecek zararları def etmektedir.

Bu maddeler şunlardır;

- Müslümanlara karşı savaştacak kimselere yardımcı olmamak.
- Müslüman bir erkek veya Müslüman bir kadın öldürmemek.
- Yol kesicilik yapmamak.
- Casusları barındırmamak.
- Müslümanlara karşı kâfirlere yazı ve haber yoluyla yardımcı olmamak.
- Müslüman kadınla zina etmemek.
- Nikâh adı altında Müslüman bir kadınla beraber olmamak.
- Herhangi bir Müslümanı dininden çevirmemek.

Bu maddelere şu dört husus eklenmektedir; Allah-u Teâlâ'ya, kitabına, dinine ve Peygamberine yakışmayacak surette söz söylemek.

| 78. MESELE |

“Düşmanlardan Öldürülmemesi Gereken Kimselerin Öldürülebilmesi”

Rabah bin Rabi (*radiyallahu anhu*) rivayet eder: Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ile beraber bir gazvedeydik. İnsanların bir şeyin başında toplandığını görünce Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) adamların neden toplandıklarını öğrenmek için birisini gönderdi. O kişi dönüp, öldürülmüş bir kadının başında toplandıklarını haber verdi. Bunun üzerine Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) dedi ki: “*Bu kadının öldürülmemesi gerekirdi.*” (*Ebu Davud, El-Bani sahih demiştir.*)

İbn-i Hacer (*rahimehullah*) dedi ki: Bu hadisten şu anlaşılır: Bu kadın savaştan olsaydı o zaman öldürülebilirdi.

Sad bin Cusâme dedi ki: Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’e müşriklerin aileleri hakkında, gece baskınlarında kadınlarının ve çocuklarının isabet aldıkları soruldu. Dedi ki: “*Onlar onlardandır.*” (*Sahih-i Müslim*)

Makdisi’nin Şerhul Kebir isimli kitabında şu ibare geçmektedir: Eğer düşman kadın, çocuk ve öldürülmemesi gereken kişileri kalkan edinmişse, o kişilerin öldürülmesi pahasına düşmanla savaşılr.

| 79. MESELE |

“Savaşabilecek Kimselerin Öldürülmesi”

Atiyye El-Kurazi dedi ki: Kureyza gününde Peygamber (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’e arz edildik. Etek altı kıllarımızın çıkıp çıkmadığına bakıldı. Çıkanlar öldürüldü. Çıkmayanlar ise serbest bırakıldı. Ben de serbest bırakılanların arasındaydım. (*Tirmizi sahih demiştir.*)

Kanlar Fıkhı isimli kitapta şu ibare geçmektedir: Kimlerin savaşçı sayılıp, kimlerin savaşçı sayılmayacağını belirleyen fark ergenliktir. Ergenliğe ulaşmış her bir kimse savaşmasa dahi savaşçı hük-

müne girer. Günümüzün tabiriyle bu kimse asker değil sivil dahi olsa hüküm aynıdır.

İbn-i Ömer dedi ki: Ömer (*radiyallahu anhu*) ordularına şunu yazmıştır: Kadın ve çocukları öldürmeyiniz. Ancak etek altı tıraşı olan büyümüş çocukları öldürebilirsiniz.

İbn-i Kudame (*rahimehullah*) dedi ki: Eğer bir kadın, savaşçılara ok topluyor, su dağıtıyor veya onları savaşa teşvik ediyorsa bu kadın savaşçı hükmündedir. Aynı şekilde çocuk, yaşlı ve diğer savaştan men sayılanlar da aynı hükümdedirler. Yardım ettiklerinde öldürülürler.

| 80. MESELE |

“Kendisine Davet Ulaşmayanın Hükümü”

İbn-i Kudame (*rahimehullah*) der ki: Kâfirlerden kendisine davet ulaşmayan birileri bulunuyorsa onların davet edilmeden öldürmeleri caiz değildir. Eğer davet edilmeden önce veya kendisine eman verilmeden öldürülmüşse o kişi için bir diyet yoktur.

| 81. MESELE |

“Haram Aylarda Savaşmak”

Allah-u Teâlâ şöyle buyurur: “...De ki: O ayda savaşmak büyük bir günahtır...” (*Bakara, 217*)

Abdular bin Mesud (*radiyallahu anhu*) dedi ki: “Yani helal olmaz.”

Cabir bin Abdullah (*radiyallahu anhu*) dedi ki: Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) kendisine saldırılmadıkça haram aylarda saldırmazdı. Eğer savaş durumu olursa aylar bitene kadar beklerdi. (*İmam Ahmed*)

Kanlar Fıkhı isimli kitapta şu ibare geçer: Savunma amacıyla haram aylarda savaşmanın meşruluğu konusunda âlimeler ve fakihler arasında görüş birliği vardır. Aynı şekilde helal aylarda taleb cihadı

başlamışsa ve haram aylara da sarkıyorsa o aylarda da savaşı devam ettirmek de caizdir.

Âlimler haram aylarda düşmana karşı savaş başlatma konusunda iki görüştedirler.

Allah-u Teâlâ şöyle buyurur: "...*Haram ay haram aya karşılıktır. Hürmetler (dokunulmazlıklar) karşılıklıdır...*" (Bakara, 194)

İmam Şevkani (rahimehullah) şöyle demiştir; Yani haram aylarda sizinle savaşsılar ve bu ayların hürmetini çiğnerlerse sizde buna karşılık bu aylarda onlara karşı savaşınız. Böylece yaptıklarının cezasını alsınlar.

İbn-i Kayyım (rahimehullah) der ki: Peygamber efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem)'in haram aylarda gazveye çıktığı, saldırıya geçtiği veya seriyye gönderdiği sabit olmamıştır.

| 82. MESELE |

"Harem Bölgesinde Savaşmak"

Allah-u Teâlâ şöyle buyurur: "...*Mescid-i Haram'da onlar sizinle savaşmadıkça, siz de onlarla savaşmayın. Eğer onlar size karşı savaş açarlarsa siz de onları öldürün. İşte kâfirlerin cezası böyledir.*" (Bakara, 191)

İbn-i Abbas (radiyallahu anhu) der ki: Harem'in hepsi Mescid-i Haram'dır.

Ebu Şureyh El-Adevi (radiyallahu anhu) dedi ki: Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurur: "*Mekke'yi insanlar değil Allah-u Teâlâ haram kılmıştır. Allah'a ve ahiret gününe iman eden kimsenin orada kan dökmesi, ağaç kesmesi helal değildir. Eğer biri neden Peygambere ruhsat verilmiştir derse, ona deyin ki: Allah-u Teâlâ Peygamberine izin vermiş ama sizlere izin vermemiştir. Zira Allah bana gündüz vak-*

ti bir saat izin vermiş sonra yeniden haram olmuştur. Dün haram olduğu gibi bugünde haram olmuştur. Duyan duymayana haber versin.”
(Sahih-i Buhari)

İmam Taberi (rahimehullah) der ki: Kim haremın dışında had cezası gerektirecek bir suç işler ve harem bölgesine sığırsa imam onu dışarı çıkarmaya mecbur eder. İmamın harem bölgesinde onu muhasara altına alması ve onunla savaşıması caiz değildir. Onu dışarı çıkarmak için baskı yapar. Çünkü Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: “Bana gündüz vakti sadece bir saat helal kılınmıştır. Sonra yeniden haram olmuştur.”

| 83. MESELE |

“Medine Haremi”

Ebu Said El-Hudri (radiyallahu anhu) rivayet eder, Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurur: “Allah’ım İbrahim (aleyhisselam) Mekke haremini haram kılmıştır. Bende Medine’yi haram kılıyorum. Medine’nin iki dağı arasında kan dökülmez ve savaş için silah taşınmaz.”
(Sahih-i Müslim)

İbni Muflih (rahimehullah) der ki: Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) Mekke’nin haramlığını zikrettikten sonra Medine’nin de Mekke gibi haram kılındığını beyan etmiştir.

| 84. MESELE |

“Ölüm Üzere Beyat Etmek”

“Andolsun ki o ağacın altında sana biat ederlerken Allah, o müminlerden razı olmuştur. Kalplerinde olanı bilmiş, onlara güven duygusu vermiş ve onları pek yakın bir fetihle ödüllendirmiştir.” (Feth, 18)

Yezid bin Ebi Ubeyd o da Seleme’den rivayet eder: “Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem)’e beyat ettim. Sonra bir ağacın gölgesine gittim. İnsanlar azalınca dedi ki: “Ey Ekva oğlu sen beyat etmeyecek misin?”

dedim ki: “Beyat verdim ey Allah’ın Rasûlü (*sallallahu aleyhi ve sellem*)” dedi ki: “*Bir daha beyat ver.*” Ona ikinci defa beyat verdim. Ebu Ubeyd dedi ki: “Seleme’ye sordum: Ey Ebu Müslim siz o gün neyin üzerine beyat veriyordunuz?” dedi ki: “Ölüm üzere.” (*Sahih-i Buhari*)

Abdullah Azzam (*rahimehullah*) der ki: Bir Müslümanın birkaç beyat vermesi caizdir. Bir emire onunla beraber cihad etme beyatı verebilir ve başka bir şeyh’e de ilim alma ve onun yanında terbiye görme üzere de beyat verebilir. Bu beyatlerde bir çelişki yoktur. Beyat alan kişinin, belli bir konuda beyatı veren kişiden, her noktada mutlak itaat beklemesi caiz değildir. Zira beyat alan kişi beyatı günaha çevirebilir. Örneğin; Beyat aldığı kişiye Allah yolunda cihada çıkamazsın derse bu alınan beyat günaha dönüşür.

| 85. MESELE |

“Suikast”

Allah-u Teâlâ şöyle buyurur: “*Haram aylar çıkınca müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün; onları yakalayın, onları hapsedin ve onları her gözetleme yerinde oturup bekleyin...*” (*Tevbe, 5*)

Cabir (*radiyallahu anhu*) dedi ki: Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurdu: “*Kab bin Eşref’i ortadan kaldıracak var mıdır?*” Muhammed bin Mesleme (*radiyallahu anhu*) dedi ki: “Onu öldürmemi istersin?” Peygamber (*sallallahu aleyhi ve sellem*) dedi ki: “Evet” dedi ki: “O halde bazı sözleri söylememe bana izin ver.” Peygamber (*sallallahu aleyhi ve sellem*) dedi ki: “*Sana izin verdim.*” (*Muttefekun Aleyh*)

Muhammed bin Mesleme’nin (*radiyallahu anhu*) birkaç arkadaşıyla, Yahudi olan Kab bin Eşref’e suikast gerçekleştirip onu ortadan kaldırdığı siyer kitaplarında geçmektedir.

Suikast iki türlüdür: Haram ve Caiz olan

Haram olan; Bir kimse öldüreceği kişiye açık bir dille eman verir ve öldürülecek kişi bu emana güvenip, o şekilde davranırsa, o kimse- nin kanını dökmek veya ona ihanet etmek caiz değildir. Âlimler bu konuda ittifak içindedirler.

Caiz olan; Eman lafızlarını açıkça beyan etmeden, sanki eman veriyormuş gibi sözlerde bulunup, gerçekte eman vermeden onu kandırarak öldürmektir. Çünkü savaş hiledir.

İbnul Eşref'in Öldürülmesi Konusunda Söylenenler:

Bazı âlimler dediler ki; "Bu adamın öldürülmesi caiz olan sui- kast'e girer. Çünkü ibni Mesleme ona açık bir dille eman vermemiştir. Ona kapalı sözler söylemiş ve o şekilde onu öldürmüştür.

Abdullah bin Umeys dedi ki: "Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) beni Halid bin Sufyan El-Huzeli'ye gönderdi. O vakit Arafat'a yakın bir yerde duruyordu. Bana dedi ki: "Git ve onu öldür." Yanına gittim ve onu gördüm o vakit ikinci namazının vakti girmişti. Namazımı geciktirecek olsam, vaktin çıkamasından korktum ve ima ile nama- zımı kıldım. Sonra yanına yaklaştığımda, "sen kimsin" dedi. Dedim ki; Araplardan bir adamım, senin haberin bana ulaştı ve bende onun için geldim. Dedi ki: Evet ben o işi yapmak istiyorum. Onunla bir müddet yürüdüm ve fırsatını bulunca kılıcımı kaldırıp onu öldür- düm." (*Ebu Davud*)

| 86. MESELE |

"Adam Kaçırma"

İmran bin Huseyn dedi ki: Sakif kabilesi cahiliyede Akil oğulla- rıyla antlaşma içindeydiler. Müslümanlar Akil oğullarından bir ada- mı devesi ile beraber yakalayıp, Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'e getirdiler, dedi ki: "Ey Muhammed beni ne için yakalattın?" dedi ki: "Antlaşmada olduğunuz Sakif kabilesi sebebiyle seni yakalattım. Sakif kabilesi de Müslümanlardan iki adam yakalamışlardı." (*Sahih-i Müslim*)

Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) döneminde iki esir yakalanmıştı. Onlardan biri dedi ki: “Ben Müslümanım” Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) dedi ki: “Esir edinmeden önce bu sözünü söylemiş olsaydın tamamıyla kurtuluşa ererdin.”

Ebu Hureyre (radiyallahu anhu) rivayet eder: Peygamber efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) atlı adamları gönderdi. Daha sonra bu atlılar bir adamı yakalayıp getirdiler ve onu mescidin direklerinden birisine bağladılar. (Muttefekun Aleyh)

| 87. MESELE |

“İnsanları Kalkan Edinme”

Sad bin Cusâme dedi ki: Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem)’den soruldu. “Gece müşriklere saldırı yapıldığında, kadın ve çocukları isabet alıyor.” O (sallallahu aleyhi ve sellem) dedi ki: “Onlar onlardandır.” (Ebu Davud, Tirmizi)

İbn-i Kudame El-Makdisi der ki: Eğer kâfirler kadın ve çocuklarını kendilerine kalkan ederlerse savaşçılar kast alınarak onlara ateş edilebilir. Çünkü onlara ateş etmemek cihadın durmasına sebebiyet verir. Eğer Müslüman esirleri ve zimmet ehlini kendilerine kalkan edinirlerse ancak savaş kızıştığı ve Müslümanlar için hezimetten korkulduğu vakitte ateş edilebilir. Bu kalkan edindikleri kimseler zaruret hali dışında öldürülmez zaruret gerektirdiği taktirde İslam ordusunun korunması için onlar da öldürülebilir.

İbn-i Teymiyye (rahimehullah) dedi ki: Eğer kâfirler Müslümanları kendilerine kalkan edinirler ve onlarla savaşılmadığı zaman Müslüman savaşçılar tehlike altına girecek olurlarsa kâfirler kast alınarak üzerlerine ateş edebilir. Bu esir olan Müslümanlardan, Allah ve Rasûlü (sallallahu aleyhi ve sellem) yolunda öldürülen olursa zahiren o kişi mazlumdur ve İnşaAllah şehiddir ve niyetine göre dirilir.

| 88. MESELE |

“Kâfire Atılan Merminin Yanlışlıkla Müslümana İsabet Etmesi”

Ebu Hanife (*rahimehullah*) der ki: Hata ile öldürülen Müslüman için ne diyet ne de kefarettir. Çünkü şer'an yasaklanmamış bir atıştır. Bu sebeple herhangi bir şey gerektirmez. Tıpkı kanı helal olan hayvanı avlarken atış yapılması gibi.

| 89. MESELE |

“Mücahidin Savaşta Silahını İmha Etmesi”

Hattabi (*rahimehullah*) Cafer'in savaşta atını kesmesi ile ilgili şunları söylemektedir: Müslüman kişi savaşta mağlup olduğu ve güç yetiremediği hallerde düşmanın eline geçip faydalanmaması için elindekileri imha edebilir.

Bu malzeme düşmanın her türlü faydalanabileceği bir şey olabilir.

| 90. MESELE |

“Kitle İmha Silahları”

İmam Nevevi (*rahimehullah*) der ki: Kâfirleri, beldelerde ve kalelerde muhasara altına alıp üzerlerine su dökmek, ya da boğulmaları için bulundukları yeri su ile doldurmak veya onların üzerlerine mancınık ile ateş atmak ve ansızın onlara saldırmak caizdir.

İmam Şirbini Muğni, El-Muhtaç isimli kitabında şunu ekler: Düşmanın içerisinde kadın ve çocuklar dahi olsa, evleri onların üzerlerine yıkmak, suyu kesmek, üzerlerine akrepler ve yılanlar atmak da caizdir. Çünkü Allah-u Teâlâ şöyle buyurur: “*Haram aylar çıkınca müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün; onları yakalayın, onları hapsedin ve onları her gözetleme yerinde oturup bekleyin.*” (Tevbe, 5)

| 91. MESELE |

“Düşmanı Herhangi bir Şeyle Defetmek”

İmam Şirbini der ki: İslam diyarına giren ve İslam topraklarını işgal eden düşmanı defetmek için imkan dahilinde deki her şey kullanılabilir. Bu, taş atmak dahi olsa durum aynıdır.

| 92. MESELE |

“Telef Etmenin Caiz Olduğu ve Olmadığı Haller”

Abdullah Azzam (*rahimehullah*) der ki: Dört mezheb imamı, gerek savaş için hazırlıkta ve gerek savaş esnasında Müslümanlar için faydalı ve kâfirler için zararı olan her şeyi yapabilirler. Bu, insan veya hayvan öldürmek, ağaç kesmek veya bir binayı yıkmak gibi şeylerde olabilir.

Yine Abdullah Azzam (*rahimehullah*) şöyle demiştir; Maslahatın takdiri, savaş bölgesindeki askeri komutanın görüşüne bağlıdır. Eğer kâfirlerle yapılan savaşta, onların mallarını telef etmede ve ağaçlarını kesmede bir maslahat varsa, Allah'ın kelimesinin yücelmesi için böyle şeyler yapılabilir.

Eğer düşmanın elinde olan şeyler savaştan sonra Müslümanların eline ganimet ve benzeri yollar ile geçecekse o eşyaları telef etmek caiz olmaz. Çünkü bu, mücahidlerin maslahatını zayi etmek ve faydasız yere malları yok etmek anlamına gelir. Bu da hem savaş hem de barış halinde haram olan bir şeydir. Ancak zannı galibe göre eğer düşman Müslümanlara galip gelip, ellerindeki malzemelere sahip olamazsa, bu malzemeler ister silah, ister mühimmat isterse taşınamayacak bir mal olsun bunların düşmanın eline geçmemesi için imha edilebilir.

| 93. MESELE |

“Hayvanları Öldürmenin Hükümü”

Abdullah Azzam (*rahimehullah*) der ki: Bazı âlimler, hayvanlardan eziyet verici veya köpekler gibi necis olan hayvanları savaş veya barış halinde öldürmenin caiz olduğunu söylemişlerdir. Kuduz olan köpeği öldürmek menduptur.⁸ Eti yenmeyen ancak savaşta faydalanılan at, katır, eşekler gibi hayvanları alabilirsek onları öldürmeyiz. Ancak bunlar düşmanın elinde olup, onları öldürdüğümüz zaman düşmanın kuvveti azalıyorsa bu durumda o hayvanları da öldürebiliriz.

Eti yenen hayvanlara gelince, gücümüz yetip onları ele geçirdikten sonra kesip yiyebilirsek bu daha iyidir. Onları boş yere öldürmeyiz. Ancak ele geçiremiyorsak diğer hayvanlar gibi düşmanın faydalanmaması için öldürebiliriz.

| 94. MESELE |

Ganimet Yiyeceklerinden Yemenin Caizliği

İbn-i Ömer (*radiyallahu anhu*) dedi ki: “Bizler savaşlarımızda bal ve üzüm ele geçirirdik ve onları yer, beytulmal’a götürmezdik.” (*Sahih-i Buhari*)

Abdullah bin Ebi Evfa dedi ki: “Hayber günü elimize yiyecek geçmişti. Her gelen adam kendisine yetecek kadar o yiyecekten alıp giderdi.” (*Ebu Davud, El-Bani sahih demiştir.*)

Bu deliller bizlere yiyeceğin, paylaştırılmadan önce yenebileceğini gösterir. Eğer bu yiyecek fazla olursa gaziler ihtiyaçları kadar ondan alabilirler. Geri kalanı ise, paylaştırılmak üzere toplanan diğer ganimetlerin arasına konur.

Düşmandan ele geçen silah ve binekler savaş esnasında da kullanılabilir. Savaş bittikten sonra ganimet eşyalarının arasına konur.

8 Yani güzel olan, tavsiye edilen şey.

Kâfirlerin elbiseleri, ekinleri ve malzemelerine gelince bunlardan herhangi bir şey kullanmak caiz değildir. Ancak zaruret hallerinde örneğin savaş şiddetli bir soğuk vaktindeyse ve o anda elbiseye ihtiyacı varsa o elbiselerden giyebilir.

Evzai'ye (*rahimehullah*) elbiselerden soruldu ve o dedi ki: Elbise giyilmez. Ancak ölüm tehlikesi olursa giyinebilir.

| 95. MESELE |

“Kâfir Bir Köle Müslüman Olup, Aramıza Katılırsa O Hür Olur”

Şa'bi o da Sakif kabilesinden bir adamdan rivayet eder, o adam dedi ki: Ey Allah'ın Rasûlü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bizlere köle olan Ebu Bekra'yı iade et. (Bizden önce Müslüman olmuştu) Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) dedi ki: “O Allah'ın, sonra Peygamber'inin serbest bıraktığı kişidir.” (*Ebu Davud*)

Ebu Bekra müşriklerin elinde köle olan bir esirdi. Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Taif'i muhasara altına alınca İslam'a giren Ebu Bekra gidip Müslümanlara katılmıştır. Allah ve Rasûl'ün minnetine nail olup, hürriyetine kavuşmuştur.

| 96. MESELE |

“Mücahidin Bir Şey Bulması”

Havi El-Kebir isimli kitapta şu ibare geçer: Bir mücahid düşmanın karargâhında bir şey bulursa o bulduğu şey ganimet mallarına eklenir. Ancak o şeyi Müslümanların karargâhında bulup, sahibi çıkmazsa bu buluntu eşya hükmüne girer.

| 97. MESELE |

“Emir Bir Mücahidi Maslahat Sebebiyle Bir Yere Gönderdiğinde Ganimet Mallarından Ona Pay Ayrılır”

İbni Ömer (*radiyallahu anhu*) dedi ki: Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Bedir günü dedi ki: “Osman, Allah ve Rasûlü’nün bir ihtiyacı sebebiyle bir yere gitti. Ben onun yerine beyat ediyorum.” Sonra Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Ona ganimetlerden pay ayırdı. Başka kimseye pay ayırmadı. (*Ebu Davud, El-Bani sahih demiştir.*)

Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Osman’ı kızı Rukiye’yi tedavi etmesi için göndermişti. Başkalarına pay verdiği gibi ona da pay vermiştir. Çünkü onun ordu arasında hazır olmaması Rasûlullah’ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) izni ileydi. Rukiye’de (*radiyallahu anha*) ordu henüz Bedir deyken vefat etmiştir.

| 98. MESELE |

“Bir Kâfir, Malı Ganimet Olarak Alındıktan Sonra Müslüman Olarak Yanımıza Gelirse Ondan Alınan Malı Ona Geri İade Etmek Vacip Değildir”

Misvar bin Mahreme dedi ki: Hevazin kabilesinden İslam’a girmiş elçiler Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’in yanına gelmişlerdi. Ondan alınmış olan mallarını ve sebi⁹ lerini istediler. Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) kalktı ve dedi ki: “*Bana sevimli olan söz doğru olan sözdür. Ya sebiyi ya da malı seçebilirsiniz.*” dediler ki; sevimizi seçiyoruz. Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Müslümanlar arasında kalkıp, Allah’ı övdü, hamd ve senadan sonra dedi ki: “*Şu kardeşleriniz tevbe etmiş bir şekilde bize geldiler. Onlara sebilerini geri çevirmeyen geri çevirsin.*” Ashab dedi ki: Ya Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) gönülleri hoş ederiz. Sebiyi onlara verdiler ve Rasûlullah (*sallallahu*

9 Sebi: düşmandan alınmış kadın ve çocuklardır.

aleyhi ve sellem) onları gelen bu elçilere teslim etti. (*Sahih-i Buhari*)

Bu hadisten şu fıkıh çıkarılır: Araplardan da sebi alınabilir. Acemler gibi onlar da köle edilebilirler. Ancak bu konuda âlimler ihtilafa düşmüştür. İmam Şafîî'nin bu konuda iki görüşü vardır. Bu hadisten yine şu anlaşılır. Malları ganimet olarak alınmış olan birisi Müslüman olarak aramıza gelirse, ondan alınmış olan malın iadesi vacip değildir.

| 99. MESELE |

“Muellefetul Kulub¹⁰”

Amr bin Tağlib dedi ki: Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'e mal ya da sebi getirildi. O (*sallallahu aleyhi ve sellem*) getirilen şeyi paylaştırdı. Ancak bazılarına verip, bazılarına vermedi. Kendisine bir şey verilmeyen kimseler kendi aralarında söylendiler. Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) dedi ki: “Ben bazı kimselere imanlarının zayıflığı ve sabredemeyeceklerinden çekindiğim için veririm. Allah-u Teâlâ'nın kalplerini zengin kıldığı bazı kimselere de vermem.” (*Sahih-i Buhari*)

İmam Şevkani bu hadis ile ilgili der ki: İmam, ganimetleri dağıtırken bir kısım insanların dünyaya olan meyili sebebiyle, onları kazanmak ve itaat ettirmek için ganimetten daha fazla verebilir. Bazılarına da imanlarının kuvveti ve ahiretlerine olan yönelişleri sebebiyle hiçbir şey vermeyebilir.

| 100. MESELE |

“Ganimetten Kendilerine Pay Verilmeyenlerin Durumu”

İbn-i Kudame (*rahimehullah*) der ki: Köle gibi kendisine ganimetten bir pay verilmeyen birileri, darul harbe girer ve ganimet elde

¹⁰ Bunlar iki kısımdır. İlki, İslam'a girmiş ancak kalplerinin güçlenmesine ihtiyaçları vardır. İkincisi ise; İslama meyilliler ancak henüz İslama girmemişler. Onları İslama kazandırmak için, iyilik yapıp, mal verilir.

ederlerse, imam beş de birini alır gerisini onlara verir. Bu kimseler sadece köleler ya da çocuklar ya da hem köle hem de çocuklar beraber olabilirler.

| 101. MESELE |

“Bizimle Savaşa Çıkan Kâfire Pay Verilir mi?”

Muğni isimli kitapta şu ibare geçer: Bu konuda âlimlerimiz iki görüşe ayrılmışlardır;

İmam Ahmed'den gelen rivayet, Müslümana pay verildiği gibi kâfire de pay verilir. Bu görüşü İmam Evzai, Sevri ve İshak desteklemektedir. Cevze Cani der ki: Bu cephe ehlinin görüşüdür.

İmam Ahmed'den gelen diğer rivayette; kâfirlere pay verilmez çünkü onlar cihad ehlinen sayılmazlar. İmam Malik, Şafii, Ebu Hanife'de bu görüştedirler.

| 102. MESELE |

“Ganimet Toplanmadan Önce Kaçanlara Ganimetten Pay Verilir mi?”

İbn-i Kudame (*rahimehullah*) dedi ki: Bir topluluk ganimet toplanmadan önce savaştan kaçır ve diğer toplulukta ganimetleri toplarlarsa kaçanlara ganimetten bir pay verilmez. Çünkü toplama işinde bulunmamışlardır. Ganimetin mülkü toplayana aittir. Eğer ki kaçanlar başka bir cihad topluluğuna katılmak için kaçtıklarını söylerlerse yine de onlara ganimetten bir pay verilmez. Ancak, ganimetleri topladıktan sonra kaçarlarsa o ganimetten pay alabilirler. Çünkü o ganimetleri toplama mülkünde bulunmuşlardır. Daha sonra kaçmalarıyla bu haklarını kaybetmezler.

| 103. MESELE |

“Ganimetten Önce veya Sonra Ölenlerin Durumu”

İmam Şafîî ve Ebu Sevr derler ki: Kişi savaşa katılır ve ganimet toplandıktan sonra ölürse ona bir pay ayrılır ve varislerine verilir. Eğer savaşmadan önce ölürse ona ganimetten bir şey ayrılmaz.

| 104. MESELE |

“Ordunun Taşımaktan Aciz Kaldığı Ganimetler”

İbni Munasif (*rahimehullah*) dedi ki: Bundan kasıt, ordunun taşıyamadığı ya da imamın attığı ya da yakmak istediği bir malı ordudan bir adamın almasıdır.

İmam Malik bu konuda, malın ordudan alan kişiye ait olduğunu söyler. Bu mal paylaştırılmaz. Buna benzer bir görüşü de Evzai beyan etmiştir.

Ebu Hanife (*rahimehullah*) der ki: Eğer ordu eşya veya koyun gibi şeyleri alıp, bunları taşımakta aciz kalırlarsa koyunları keser, eşyaları yakarlar ve o koyunların etlerini de ateşte yakarlar ki müşrikler bunlardan faydalanmasınlar.

| 105. MESELE |

“Cizyeler”

Abdurrahman bin Avf (*radiyallahu anhu*) rivayet eder: Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Hecar Mecusilerinden cizye almıştır. (*Sahih-i Buhari*)

Enes (*radiyallahu anhu*) der ki: Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Halid bin Velid'i, Eki Dardume¹¹ denilen kabile reisine gönderdi. Onu yakalayıp getirdiler ve Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) onun kanını dökmedi. Ve onu cizyeye bağladı.

¹¹ Bu kişi araplardan olup, Gassan kabilesinden olduğu rivayet edilir.

Cizye: Müslümanlar, kâfirleri kendi beldelerinde hayatta bırakırlarsa, bunun karşılığında onlardan aldıkları mallardır. Bu malları öderken alçalmış bir şekilde öderler.

Bazı âlimlere göre ganimet, Araplardan olsun veya olmasın bütün kâfirlerden alınabilir. Bazı ilim ehline göre de cizye sadece Yahudi ve Hristiyanlardan alınır. Fakat her türlü kâfir İslam hükmü altında yaşadığında, ondan cizye alınabileceğini işaret eden hadisler vardır. Bu kâfirler cizye ödedikten sonra hayatta kalırlar. İslam ahkâmını ve Müslümanları görürler ve bu da onların İslam'a girmelerine sebep olabilir.

| 106. MESELE |

**“Ganimet olan Yiyeceklerden Yemek
Haram Değildir”**

Abdullah Azzam (*rahimehullah*) der ki: Ganimetler dağıtılmadan önce ganimetlerin yiyecek olanlarından yenebileceğine dair dört imamın ittifakı vardır. Yine âlimlerin çoğunluğu ganimet elde etmiş olan mücahidler ihtiyaç duydukları her türlü yiyecekten yiyebilir ve hayvanlarının yemini de bu ganimetten karşılayabilirler. İster bu paylaşımdan önce olsun ister sonra. Ayrıca ister imamın izni ile olsun ister izin almadan. Durum fark etmez.

Yine âlimler zaruret olmadan da ganimet malından yenilebileceğini söylemişlerdir. Yine bazı âlimler şöyle demişlerdir; Savaştan sonra elde edilen bineklere binebilirler ve elbiseleri giyebilirler ve silahları da kullanabilirler.

| 107. MESELE |

“Ganimetten Çalan Kişi Ganimet Malından Mahrum Edilirmi?”

Muğni kitabında iki görüş gelmektedir;

Birinci görüş: Bu kişi payından mahrum edilir. Bu söz Evzai'ye nisbet edilir.

İkinci görüş: Ganimetten mahrum edilmez. İbni Kudame (rahimehullah) der ki: Payından mahrum edileceğine dair ne bir hadis ne de bir kıyas gelmemiştir.

| 108. MESELE |

“Yaralı Kişinin Teyemmüm Etmesi”

Abdullah bin Abbas şu ayet hakkında şöyle demiştir:

“Ey iman edenler! Siz sarhoş iken -ne söylediğinizi bilinceye kadar- cünüp iken de -yolcu olan müstesna- gusül edinceye kadar namaza yaklaşmayın. Eğer hasta olur veya bir yolculuk üzerinde bulunursanız yahut sizden biriniz ayak yolundan gelirse, yahut kadınlara dokunup da (bu durumlarda) su bulamamışsanız o zaman temiz bir toprakla teyemmüm edin: Yüzlerinize ve ellerinize sürün. Şüphesiz Allah çok affedici ve bağışlayıcıdır.” (Nisa, 43)

Dedi ki: “Eğer kişi Allah yolunda yaralanır ve cenabet olursa yıkanacağı zaman ölümden de korkarsa teyemmüm eder.” (İbn-i Huzeyme, Hakim)

| 109. MESELE |

“Filan Şehiddir Denmez”

Ebu Hureyre (radiyallahu anhu) rivayet eder. Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurur: “Yolunda cihad edeni Allah bilir. Yolunda yaralanana da Allah bilir.”

Ömer bin Hattab (*radiyallahu anhu*) dedi ki: Hayber günü efendimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in ashabından bazıları gelip dediler ki; "filan şehid oldu, filan şehid oldu." Sonra bir adamı zikrettiler ve dediler ki; "filan şehid oldu." Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurdu: "Asla! Ben onu çalmış olduğu bir örtü içinde ya da bir elbise içinde ateşte gördüm" (*Sahih-i Müslim*)

Buhari "Falan şehiddir denmez" diye bir konu açmıştır. İbn-i Hacer (*rahimehullah*) der ki: Kesin ifade ile kullanılmaz.

Abdullah Azzam (*rahimehullah*) der ki: Bizlerin savaşta öldürülen kimseye şehid ismini vermemiz, şehid ahkâmının onun hakkında uygulanması içindir. Zahiri durumuna göre ve kuvvetli zan ile böyle deriz. Onu kefenlemeyiz onu yıkamayız ve onun üzerinde namaz kılmayız. Bu selef ve halef¹² cumhurlarının söylediği sözdür.

| 110. MESELE |

"Karin Ağrısından, Bulaşıcı Hastalıktan, Boğularak veya Bina Altında Kalarak Ölen ve Doğumda Hayatını Kaybeden Kadınlar Yıkanır mı?"

Cevap: Abdullah Azzam (*rahimehullah*) dedi ki: Evet bütün bunlar yıkanır ve cenaze namazları da kılınır. Bu cumhurun sözüdür.

| 111. MESELE |

"Haddini Aşmış Kimselerle Savaşırken Öldürülen Adil Kimselerin Hükmü"

Muğni isimli kitapta şu ifade geçmektedir: Haddini aşmış kimselerle savaşırken ölen adil kimseler, müşriklerle savaşırken ölen kimselerin hükmü gibidir. Yıkayıp cenaze namazları kılınmaz. Çünkü Ali (*radiyallahu anhu*) yanında savaşırken ölen kimselerin cesetlerini yıkamamıştır.

12. Seleften sonra gelen faziletli insanlar.

| 112. MESELE |

“Ölülere Temsil¹³ Yapılmasının Yasak Olması”

Allah-u Teâlâ şöyle buyurmuştur: “Eğer ceza verecekseniz, size yapılan işkencenin misliyle ceza verin. Ama sabrederseniz, elbette o sabredenler için daha hayırlıdır.” (Nahl, 126)

Abdullah bin Yezid, Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem)’den nakleder: “Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) kişiden zorla malını almayı ve temsili yasaklamıştır.”

Şeyh Abdullah Azzam (rahimehullah) der ki: Ölmüş müşriklerin cesetlerini toprağa gömmek, cihad adabındandır. Eğer cesetlerini ücret ödeyerek almak isterlerse, ücret almadan cesetleri onlara verebiliriz. Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) Bedir günü müşriklerin liderlerinin cesetlerini kuyuya atmıştır. Kureyza oğullarından öldürülen kimseler için, Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) hendekler kazdırmıştı.

İbn-i İshak, Megazi isimli kitabında der ki: Müşrikler Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem)’den Nevlef bin Abdullah bin Mugire’nin cesedini satın almak istediler. Bu kişi hendek savaşında hendeği aşarken öldürülen kişiydi. Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) dedi ki: “Onun ne cesedine nede parasına ihtiyacımız vardır.”

Bizler, İmam Şafiî ve İmam Malik’in görüşünü tercih ederiz. Görüşleri; ölülere temsil yapılmamasıdır. Bu görüş, ne İslam’ın genel kaidelerine ne de ruhuna ve öğretilerine uygundur.

13 Ölen bir kimsenin herhangi bir uzvunu kesmek veya suretini bozmak demektir.

| 113. MESELE |

“Savaşçı Kâfirlerin Cesetlerinin Toprağa Gömülmesi”

İbn-i Mesud (*radiyallahu anhu*) dedi ki: Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Kureyş'in önderlerine beddua etti ve dedi ki: “Allah'ım Kureyş'in ileri gelenlerini sana havale ettim. Allah'ım bu Cehil'i, Utbe bin Rabia'yı, Şeybe'yi, Ukbe bin Muayt'ı, Umeyye bin Halef'i veya Ubey bin Halef'i sana havale ediyorum.” Hepsinin Bedir günü öldürüldüklerini ve Bedir de bir kuyuya atıldıklarını gördüm. (*Sahih-i Buhari*)

Ahkamul Sultaniyye isimli kitapta şöyle geçer: Kâfirlerden öldürülmüş kimseler, kefenlenmeden toprağa gömülürler.

| 114. MESELE |

“Kesilmiş Başların Taşınması”

İmam Serahsi (*rahimehullah*) der ki: Birçok şeyhimiz derler ki, eğer kesilmiş başların taşınmasında, müşriklere öfke, Müslümanların kalplerinin serinlemesi varsa özellikle de bu öldürülenle müşriklerin ileri gelenleri ve büyükleri ise, taşınmasında bir beis yoktur. Zira Abdullah bin Mesud (*radiyallahu anhu*) Bedir günü Ebu Cehil'in kesilmiş kafasını götürüp Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in önüne koymuştur. Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) onu engellememiş ve böyle bir fiili de yasaklamamıştır.

Ukbe bin Amir der ki: Ebu Bekir (*radiyallahu anhu*) dedi ki: “Bana, kesilmiş kafanın getirilmesine gerek yoktur. Haberi veya haberin yazılı olduğu kâğıdın gelmesi yeterlidir.” (*Nesai*)

Şevkani (*rahimehullah*) der ki: Eğer kesilmiş kafanın taşınmasında Müslümanların kalplerinin kuvvetlenmesi ve kâfirlerin gücünün zayıflaması varsa bunda bir mani yoktur. Bilakis doğru ve güzel bir davranıştır.

| 115. MESELE |

**“Müşriklerin Cesetlerinin Satılmasının
Caiz Olmaması”**

İbn-i Abbas (*radiyallahu anhu*) der ki: Müslümanlar bir müşriki öldürmüşlerdi. Müşrikin akrabaları cesedini satın almak istediler. Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Müşrik leşinin satılmasını onlara yasakladı. (*Beyhaki*)

| 116. MESELE |

“Müslüman Esiri Kurtarmak”

“Size ne oldu da Allah yolunda ve “Rabbimiz! Bizi, halkı zalim olan bu şehirden çıkar, bize tarafından bir sahip gönder, bize katından bir yardımcı yolla!” diyen zavallı erkekler, kadınlar ve çocuklar uğrunda savaşmıyorsunuz!” (*Nisa, 75*)

Ebu Musa rivayet eder: Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurur: “Esiri kurtarınız” (*Buhari*)

Kurtubi (*rahimehullah*) der ki: İster savaş yoluyla ister mal yoluyla Müslüman esirleri kurtarmak yine Müslüman olan topluluğa vaciptir.

| 117. MESELE |

“Kişi Düşmana Teslim Olabilirmi?”

Ebu Hureyre (*radiyallahu anhu*) dedi ki: Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) on kişilik bir seriyye gönderdi. Başlarına da Asım bin Sabit'i emir olarak tayin etti. Bu seriyye yola çıktı ve El-Hede'e denilen yere geldiğinde, Lihyân oğulları iki yüz kişilik okçu birliğiyle onları yakalamak için yola çıktılar. Müslümanların izlerini, yedikleri Medine hurmasının çekirdeklerinden takib ediyorlardı. Sonunda onlara yaklaştıklarında Asım ve ashabı Futfut denen yere sığındılar. Müşrik topluluğu etraflarını sardı. Eğer teslim olursanız sizden kimseyi öldürmeyeceğiz dediler. Seriyye emiri Asım bin Sabit dedi ki: “Valla-

hi bugün kâfir birinin zimmetini (korumasını) kabul etmeyeceğim. Allah'ım bizim halimizi Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem)'e duyur." Müşrikler onları ok yağmuruna tuttular. Asımla beraber yedi kişiyi öldürdüler. Üç kişi müşriklere teslim oldu. Onlar da Hubeyb El-ensari ve İbni Desinne idi.

İbni Hacer (rahimehullah) dedi ki: Bir esir, müşriklerden eman kabul etmeyebilir ve ölene kadar esir düşmemek için mücadele edebilir. Bu hal azimeti seçenler içindir. Ancak ruhsat ile hareket etmek istiyorsa teslim olabilir.

Hasan-ı Basri (rahimehullah) der ki: Teslim olmasında bir beis yoktur.

Süfyan es-Sevri (rahimehullah) der ki: Teslim olmasını kerih görürüm.

İmam Ahmed (rahimehullah) der ki: Esareti kabul etmesi benim hoşuma gitmez. Esir düşmektense savaşıp, öldürülmesi bana daha sevimlidir. Her hâlükârda ölüm vardır.

İbni Kudame (rahimehullah) dedi ki: Esirlikten korkarsa, öldürülene kadar savaşması daha evladır. Ve nefsinin teslim etmemiş olur. Böyle yaparsa çok sevap kazanmakla beraber yüksek derecelere ulaşır. kâfirlerin ona işkence etmelerinde ve fitneye maruz kalmasından da emin olur. Ancak esareti kabul ederse bu da caizdir... "Asım ve yanındaki arkadaşlarının kıssasını anlattıktan sonra" dedi ki: "Asım azimeti almıştır. Hubeyb ve Zeyd de ruhsatı almışlardır. Bunlarda hiçbirisi kınanmaz, hepsi de övülmeye layıktırlar."

| 118. MESELE |

"Müslüman Esir ile Kâfir Arasındaki Ahit"

Kanlar Fıkhı isimli kitapta şu ibare geçer: Eğer Müslüman esir ile onu yakalamış olan kâfir arasında herhangi bir ahit yani onları öldürmeyeceğine dair söz verme yoksa bu Müslüman esir kâfirlerden

öldürebildiği kadar öldürür. Ve onlara verebildiği kadar zarar verir. Eğer Müslüman esir ile kâfirler arasında bir ahit veya ona verilmiş bir eman varsa onlardan kaçıp kurtulabilir. Ve sahih olan görüşe göre onları öldürmeden oradan uzaklaşır. Eğer kâfirler kaçan bu Müslüman esire yetişirlerse onları def etmek için yine onları öldürebilir.

Eğer onu esir eden, mürted kâfir ise esarete düşmüş olan Müslüman, bu mürtedi öldürmeyeceğine dair söz verse dahi o mürtedi öldürüp kaçabilir.

| 119. MESELE |

“Kâfirlerin Bir Müslümanı Esir Edip, Kendileri ile Savaşmayacağına Dair Yemin Aldıktan Sonra Bırakmaları”

Huzeyfe bin Yeman (*radiyallahu anhu*) dedi ki: Bedir savaşına çıkmayışımın sebebi, ben ve babam olan Huseyl ile beraber (Mekke’den) çıkmıştık. Kureyş kâfirleri bizleri yakaladılar ve dediler ki; “Sizler Muhammed’e mi gideceksiniz?” dedik ki: “Hayır biz Medine’ye gideceğiz.” Bizlerden Allah adına Medine’ye gittiğimiz zaman onunla beraber savaşmamaya dair söz aldılar. Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’e gelip durumu ona haber verdik. Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) dedi ki: “Gidin (savaşa katılmayın) onlara verdiğimiz sözü yerine getirelim ve Allah’tan onlara karşı yardım isteyelim.” (*Sahih-i Müslim*)

İmam Nevevi (*rahimehullah*) der ki: Huzeyfe ve babasının durumuna gelince; kâfirler onlardan Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ile beraber Bedir savaşında savaşmayacaklarına dair söz almışlardı. Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) onlara verdikleri sözü yerine getirmeleri gerektiğini emretti. Buradaki emir vacip değildir. İmamla veya yardımcısıyla beraber cihada katılmama sözünü yerine getirmek vacip değildir. Fakat Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ashabı hakkında sözlerini bozdukları haberinin yayılmamasını istediği için onları savaşa götürmemiştir.

Kanlar Fıkhı isimli kitapta şu ibare geçmektedir: Bir söz, vacibi terk etmek veya haramı işlemek gerektiriyorsa o sözü yerine getirmek gerekmez. Eğer kâfirler ellerindeki bir Müslümanı serbest bırakma karşılığında namazı terk etmesini veya içki içmesini şart koşarlarsa, Müslüman esir de bu şartları kabul edip, çıkarsa o verdiği sözleri yerine getirmez. Hatta ittifak ile yerine getirmesi haramdır. Eğer bir esir, farz-ı ayn olan cihadı terk edeceğine dair söz verirse bu sözünü yerine getirmez.

| 120. MESELE |

“Müslüman Esirlerin Düşmanla Beraber Başka Bir Düşman İle Savaşmaları”

Evzai (*rahimehullah*) der ki: Eğer düşman zafere ulaşırsa, esirleri serbest bırakacağına dair söz verirse esirler bu savaşa katılabilirler. Eğer bırakma sözü vermezlerse onlarla savaşmaları caiz olmaz. Ancak savaşmadıkları halde kanlarının dökülme korkusu varsa bu durumda savaşabilirler. İmam Ahmed'in görüşü bu yöndedir. Ancak İmam Malik böyle bir halde savaşmalarını kerih görmüştür.

| 121. MESELE |

“Mücahidlere Zarar Verecek Sırları İfşa Etmekten Korkan Bir Mücahidin Esir Düştüğünde Kendisini Öldürmesinin Caiz Oluşu”

Muhammed bin İbrahim'e (*rahimehullah*) soruldu: Cezayirli mücahidler, Fransızların eline esir olarak düştüklerinde, Müslümanların yerlerini ve sırlarını anlatmaları için şiddetli işkencelere maruz kalmaktadırlar. Müslümanların sırlarını anlatmamak için intihar edebilirler mi?

Cevap: Fransızlar bu savaşta küfürlerinde ileri gitmişlerdir. Cezayirlilerden birisini ellerine geçirdiklerinde, silahlarının ve Müslümanların saklandıkları yerleri anlatmaları için onlara iğne vuruyorlar. Bu esir düşen kişi bazen Müslümanların ileri gelenlerinden olup,

iğnenin tesiri ile falan filanca yerededir diye söylemektedir. Bu iğne kişinin aklını karıştırmadan sarhoşluk hissi verir.

İslam'a girdiklerini iddia eden Cezayirliлер yanımıza geldiler ve dediler ki: Bu iğneyi ona vurmamaları için esir düşen kişi intihar edebilir mi? Ve devamla dedi ki: Bana çok şiddetli işkenceler yapıyorlar. İntihar ettiğim zaman şehid olarak ölür müyüm?

Onlara cevaben dedik ki: Eğer anlattığınız gibiyse intihar etmeniz caizdir. Bunun delili Ashabu Uhdu'ta geçen "Çocuğun Rabbine İman Ettik" kıssasıdır. Ancak, nefsin öldürülmesi konusu çok önemli bir mesele olduğu için şu teferruata ihtiyaç vardır;

Esir düşen Müslüman sırlardan bir sır taşıyor ve bu sır Müslümanların maslahatını ilgilendiriyorsa bunun iki hali vardır.

Durum; Bu sırrın çok tehlikeli olmaması. Bu haldeki esir olan mücahid işkence görse de sabretmelidir. Eğer işkenceye dayanamazsa bu sırrı anlatabilir ve bu haldeyken nefsini öldürmesi caiz değildir.

Durum; sırrın tehlikeli olması: bunda da iki ihtimal vardır. İlki, esir olan kişinin zannına göre eğer tüm işkencelere dayanıp, susabileceğini zannediyorsa ne kendini öldürmesi nede sırrı anlatması caiz olmaz. Ona düşen sabretmesi ve susmasıdır. İkincisi ise, işkencelere sabredemeyip, sırrı ifşa edecekse o zaman nefsini şu şartlar dâhilinde öldürebilir;

Niyeti Allah için olmalıdır.

Sır tehlikeli olup, açığa çıktığında Müslümanlara büyük zarar verecekse

Sırrı taşıyan kişi işkencelere dayanamıyorsa

Gerçekten sır sahibi düşmanın eline düşmüşse ya da kesin olarak ellerine esir düşeceğini bilirse

| 122. MESELE |
“Esirin Namazı”

İmam Malik (*rahimehullah*) esirin namazı ile ilgili sorulunca dedi ki: Mukim olanın namazı gibi namaz kılar.

Mudevvene isimli kitabında İmam Malik şöyle der: “Esir, darul harpte namazını tamamlar başka bir yere götürüldüğünde seferi namazı kılar.” Ebu Ömer (*rahimehullah*) der ki: Âlimler arasında şu konuda ihtilaf bilmiyorum; esirken mukim gibi namaz kılar, eğer sefere çıkar veya çıkarılırsa o zaman ona misafir hükmü verilir.

| 123. MESELE |

“Bağlanmış ve Temizliğini Yapamayan Esirin Namazı”

Allah-u Teâlâ şöyle buyurmuştur: “*Namazlara ve orta namaza devam edin. Allah’a saygı ve bağlılık içinde namaz kılın. Eğer (herhangi bir şeyden) korkarsanız (namazlarınızı) yürüyerek yahut binmiş olarak (kılın). Güvene kavuştuğunuz zaman, siz bilmezken Allah’ın size öğrettiği şekilde O’nu anın (namaz kılın).*” (Bakara, 238-239)

Allah-u Teâlâ’nın şu sözü ile alakalı “eğer korkarsanız yürüyerek veya binerek” İbn-i Ömer dedi ki: “Eğer şiddetli bir korku olursa binekten veya yürür halde ise ima ederek namazını kılar.” (*Sahih-i Müslim*)

Ebu Hureyre (*radiyallahu anhu*) dedi ki: Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle demiştir; “*Size bir şeyi emredersem ondan gücünüzün yettiğini yapınız*” (*Sahih-i Müslim*)

İbn-i Recep, Cami’ul Ulum ve Hikem isimli kitabında der ki: “Kişi emredilenin hepsini yapamıyor, sadece bir kısmını yapabiliyorsa imkanı doğrultusunda yapabildiğini yapmalıdır.”

“Esirin Kaçması”

Aiz bin Amr El-Muzeni (*radiyallahu anhu*) rivayet eder, Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurmuştur: “İslam yüksektir onun üzerine yükselinmez” (*Beyhaki, El-Bani hasen demiştir.*)

İbn-i Nehhas (*rahimehullah*) der ki: Eğer esir, kâfirlerin elinden kaçma imkanı bulursa âlimlerin ittifakıyla kaçması gerekmektedir. Yine âlimlerin ittifakıyla esirden, kaçmayacağına dair yemin alırlarsa, kaçtığında onun yemini yoktur çünkü o ikrah altındadır.

“Müslüman Kadının Esir Oluşu”

Abdullah Azzam (*rahimehullah*) der ki: Âlimler şöyle demektedir; Müslüman kadın esir düşeceğini anlarsa, ırzı için de korkarsa teslim olması caiz değildir.

“Esirlerin Hükmü”

Enes (*radiyallahu anhu*) dedi ki: Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Mekke'ye başında miğferi olduğu halde girdi. Miğferi başından çıkartınca ona bir adam geldi ve dedi ki: İbn-i Hatal Kâbe'nin örtüsüne asılı duruyor. Dedi ki: “Onu öldürünüz.” (*Muttefekun Aleyh*)

Âlimler dediler ki: Onu öldürttü çünkü o İslam'dan irtidat etmişti ve yanında da hizmet etmekte olan bir Müslümanı öldürmüştü. Peygamber efendimize de (*sallallahu aleyhi ve sellem*) küfredip dil uzatıyordu. Onun iki cariyesi vardı. Peygamber efendimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'e ve Müslümanlara hakaret içeren şarkılar söylerlerdi. Bu sebeple bu adam eman altına girmemiştir. Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) onu, İbni Ebi Sarh'ı ve bu iki şarkı söyleyen cariyeleri istisna tutmuş ve Kâbe'nin örtüsüne asılı oldukları görülse dahi öldürülmesini emretmişti.

Cubeyr bin Mut'im (*radiyallahu anhu*) dedi ki: "Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Bedir esirleri ile ilgili olarak şöyle dedi: "Mut'im bin Adi benimle bu pis kişiler için konuşmuş olsaydı, onun hatırıma onları bırakırdım." (*Sahih-i Buhari*)

San'ani dedi ki: Cubeyr, sahabe olup nesheb (soy) ilmini bilen birisiydi. Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in Müşriklere "pis kişiler" demesinin sebebi işledikleri şirk sebebiyledir. Bunun gibi müşriklere Allah-u Teâlâ Kur'an'da necis demiştir. Hadiste Mut'im bin Adi'nin bu esirlerin bırakılmasını talep etmiş olsaydı, Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in bırakacak olmasının sebebi; Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'e yaptığı iyilikten dolayıydı. Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Taif'ten döndüğünde Mekke müşrikleri O'nu (*sallallahu aleyhi ve sellem*) engelleyince Mut'im bin Adi'nin himayesi ile Mekke'ye girmiştir.

Yine bu hadisten şu anlaşılmaktadır; büyük bir adamın şefaati sebebiyle esirden den karşılık almadan da bırakılabilir.

Ömer bin Hattab (*radiyallahu anhu*) dedi ki: Bedir günü olduğunda Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) esirlerden fidye almıştı Allah-u Teâlâ buna karşılık şu ayeti indirmişti: "Yeryüzünde ağır basıncaya (küfrün belini kırıncaya) kadar, hiçbir Peygambere esirleri bulunması yaraşmaz. Siz geçici dünya malını istiyorsunuz, halbuki Allah (sizin için) ahireti istiyor. Allah güçlüdür, hikmet sahibidir." (*Enfal, 67*) (*Ebu Davud, El-Bani hasen-sahih demiştir.*)

Şerhul Kebir ve Muğni isimli kitaplarda şöyle geçer: Esirler arasında kuvveti ve Müslümanlara galibiyeti olan birisi varsa öldürülmesi daha doğrudur. Esirler arasında zayıf olup, zengin olan varsa, onlardan fidye alınır.

Esirler arasında Müslümanlara akıl veren, İslam'a girmesi umulan ve kendisine bir iyilik yapıldığı zaman Müslümanlara yardımcı olması yada onları savunması umulan kişilerin, karşılıksız olarak serbest bırakılması daha iyidir. Aralarında kötülüklerinden emin

olunan ve hizmetlerinden de faydalanılacak kişiler varsa (kadınlar ve çocuklar gibi) onların köle edilmesi daha iyidir. İmam, maslahatı daha iyi bildiği için esirlerin durumu ona havale edilir.

| 127. MESELE |

“Mürted Esir”

İbn-i Kayyım (*rahimehullah*) dedi ki: Riddeti büyümüş bir kimseyi tövbeye çağırmadan öldürmek caizdir. Abdullah bin Sad bin Ebi Sarh Müslüman olup hicret etmişti. Rasûlullah efendimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’in vahiy kâtipliğini yapardı. Sonra dininden dönüp Mekke’ye kaçtı. Mekke fethi gününde Osman bin Affan (*radiyallahu anhu*) beyat etmesi için onu Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’e getirdi. Peygamber efendimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) uzun bir vakit sustuktan sonra beyatını kabul etti. Sonra dedi ki, uzun susmamın sebebi sizden birinizin kalkıp, boynunu vurmasını beklemem sebebiyleydi.

| 128. MESELE |

“Esirin Bağlanması”

Ebu Hureyre (*radiyallahu anhu*) dedi ki: “Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) atlılar gönderdi ve bu atlılar bir adamı yakalayıp getirdiler. Mescidin direklerinden birisine bağladılar.” (*Muttefekun Aleyh*)

| 129. MESELE |

“Esirlerden biri İslam’a Girerse Müslümanların “Onun Üzerindeki Mülkü Devam Eder”

İmran bin Huseyn (*radiyallahu anhu*) dedi ki: Sakif kabilesi Akil oğullarının müttetikleriydiler. Sakif kabilesi Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’in ashabından iki kişiyi esir etmişti. Müslümanlar’da akil oğullarından bir adamı esir etmiş ve ‘Adba’ denen deveyi de ondan almışlardı.

Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) bağı olan o esirin yanından geçerken esir dedi ki: “Ey Muhammed!.” Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) yanına gelip dedi ki: “Ne istiyorsun?” dedi ki: “Beni neden yakaladınız?” dedi ki: “Müttefikleriniz olan Sakif’in işledikleri suç sebebiyle seni yakaladık.” Sonra gitti. Sonrasında bir daha seslendi: “Ey Muhammed, ey Muhammed” dedi ki: “Ne istiyorsun?” dedi ki: “Ben Müslümanım” dedi ki: “Eğer sen esir edilmeden önce bu sözü söylemiş olsaydın tam bir kurtuluşa ererdin.” (Sahih-i Müslim)

Nevevi (rahimehullah) dedi ki: “tam bir kurtuluşa ererdin” sözünden kasıt eğer esir edilmeden önce Müslüman olsaydın seni esir etmek caiz olmadı. Sen İslam ile esirlikten selamete kavuşurdun ve malın da ganimet olarak alınmazdı. Ama esirlikten sonra Müslüman olursa seni öldürme tercihi düşer ve seni ya köle edinmek ya fidye ya da iyilik karşılığında serbest bırakmak vardır.

| 130. MESELE |

“Bir Mücahid Müslümanları Kendilerine Kalkan Edinmiş Düşmana Mermi Atıp ta Müslüman Öldürürse Hükmü Ne Olur?”

Cihad Ahkâmı isimli kitapta şöyle geçer: Bir mücahid düşmana mermi atarda, Müslümana isabet edip etmediğini bilmezse ona ne diyet nede kefaret gerekmez. Bu söz Hanefi ve Malikilerin sözüdür.

Eğer mücahid mermi atarken, düşmanı kast ederek atıp ta bu mermi Müslümanlara isabet ederse ona bu halde diyet vacip olur. Aynı zamanda hata ile öldürme kefareti gerekir. Bu imam Malik’in sözüdür. Aynı görüşe İmam Şafii de katılır. İmam Ahmed’den de bir rivayet vardır. Ancak bu diyeti ödeyen Müslümanların beytulmalıdır.

| 131. MESELE |

“Düşmana Saldırırken, Öldürülmemesi Gereken Birileri Mücahidler Tarafından Öldürülürse Onlara Diyet Gerekmez”

Cihad Ahkâmı isimli kitapta şöyle geçer: Eğer savaş esnasında mücahid bu gibi insanları öldürürse ya da saldırı esnasında öldürülse bu ister hata ister kasıtlı olsun ona bir şey gerekmez. Ne diyeti ne de kefareti gerekmez. Ona tövbe ve istiğfar gerekir.

Sad bin Cusâme hadisinde geçmişti. Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’e soruldu gece vakti müşriklere baskın yaparken, kadın ve çocuklarda isabet alıyor. Dedi ki “Onlar da onlardan’dır” (İbn-i Mace, Tirmizi) Onları esir ettikten sonra öldürürse yine diyet ve kefaret gerekmez. Ona tövbe ve istiğfar gerekir. Çünkü caiz olmayan bir şeyi yapmıştır. İmam veya komutan ona tazir cezası verir. Öldürdüğü kimsenin kıymetini komutana öder o da aldığı parayı ganimete koyar. Çünkü ganimet alacak olan kimselerin hakkını telef etmiş olur.

| 132. MESELE |

“Darul Harb’de Hududların Tatbik Edilmesi”

Busr bin Ebi Ertâ’a dedi ki: Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’i şöyle derken işittim. “Savaşta eller kesilmez.” (Ebu Davud, El-Bani sahih dedi.)

Ömer’den (*radiyallahu anhu*) rivayet edilir. İnsanlara şöyle yazmıştı: “Emir ordudan veya seriyyeden birini veya hutta savaşan Müslümanlardan birine had cezası vermesin. Ta ki geri dönene kadar. Aksi halde şeytan onu tuzağına düşürüp kâfirlere katılmasına sebep olabilir. (İbn-i Mansur, Ebu Şeybe)

Döndükten sonra ona had uygulanır. Çünkü bu konuda delil vardır. “Hırsızlık eden erkek ve kadının ellerini kesiniz” bu kişi de hırsız olursa bu ayete binaen cezası verilir.

İbn-i Kayyım (*rahimehullah*) der ki: Eğer o kimseden, nasuh bir tövbe açığa çıkar ve düşmana karşı güzel başarılar gösterdiği görülürse affedilir. Bunun delili şudur: Sad bin Ebi Vakkas Ebu Mihcen'i affetmiştir. Sahih olan kıssası Abdurrezzak'ın Musennef isimli kitabında geçmektedir. İbn-i Hacer bu kıssanın senedini sahih görmüştür. İbn-i Mihcen içki içmişti. Cezalandırılmadan önce düşmana savaşta çok büyük darbeler indirmişti. Sad bin Ebi Vakkas düşmana verdiği bu ziyan sebebi ile onu cezalandırmayacağına dair yemin etti.

| 133. MESELE |

“Sınır Boylarında Hadlerin Uygulanması”

Muğni isimli kitapta şöyle geçmektedir: Sınır boylarında hadler uygulanır. Bu konuda bir ihtilaf bilmiyoruz. Çünkü İslam'ın beldeleleri sayılırlar. Tıpkı başkalarının cezalandırılmaya ihtiyacı olduğu gibi oranın halkının cezalandırılmaya ihtiyacı vardır. Ömer (*radiyallahu anhu*) Ebu Ubeyde'ye içki içene seksen sopa vurulmasını yazmıştı. O vakitler Ebu Ubeyde Şam diyarında sınır boylarındaydı.

| 134. MESELE |

“Savaşçılara Yardımcı Olanın Hükümü”

İbn-i Teymiyye (*rahimehullah*) dedi ki: Savaşçı hırsızlar bir grup olursa ve öldürme işini onlardan birisi yapar, geri kalanlar ona yardımcı olur ve korurlarsa sadece öldürenin öldürüleceğini söyleyen ilim ehli vardır. Ancak cumhura göre hepsi öldürülür. Bunlar yüz kişi dahi olsa durum fark etmez. Çünkü koruyan ile öldüren eşittir. Raşit halifelerden bu konuda delil gelmiştir. Ömer İbn-i Hattab (*radiyallahu anhu*) savaşçılara gözetme yapan ileri gözcüyü öldürtmüştür.

| 135. MESELE |

“Beldelerin Hükümü”

İbn-i Kayyım (*rahimehullah*) Zimmet Ehli Ahkâmı isimli kitabında der ki: “Âlimlerin geneli der ki: İslam belgesi Müslümanların ele geçirdikleri ve İslam ahkâmını uyguladıkları mekandır. İslam belgesine komşu olsa dahi İslam ahkâmı uygulanmazsa o belde Dar’ul İslam olmaz.”

| 136. MESELE |

“Düşman Topraklarının Mübah Oluşu”

Seyrul Kebir isimli kitapta şöyle geçer: Şeriata göre kâfirlerin kanları ve malları mubahtır. Ancak barış, eman veya zimmet ehli olanlar bundan müstesnadır. Çünkü düşmanın toprakları serbestlik ve savaş topraklarıdır.

| 137. MESELE |

“Emirin ve Ferdin Verdikleri Eman”

Muğni isimli kitapta şöyle geçer: İmamın kâfirlere verdiği eman topluluklarını ve fertlerini kapsar. Çünkü onun velayeti bütün Müslümanlardır. Emir kendisine yakın olan müşriklere eman verebilir. Müslümanlardan bir kişi müşriklerden bir kişiye veya on kişiye veya küçük bir gruba veya hutta küçük bir kaleye eman verebilir. Ancak büyük bir beldeye eman veremez.

| 138. MESELE |

**“Bir Toplulukla Antlaşmaya Girdikten Sonra,
Onlardan Birileri Bu Antlaşmayı Bozarlarsa
Hepsiyle mi Yoksa Anlaşmayı Bozanları mı
Ahdimiz Bozulmuş Olur?”**

İbn-i Kayyım (*rahimehullah*) dedi ki: Peygamber (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’in metodu şuydu: Bir kavimle antlaşmaya girer ve bir kısmı bu antlaşmayı bozar ise ve diğer kısmı da bu bozmayı ikrar eder veya razı olurlarsa Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) hepsini, antlaşmayı bozmuş hükmüne tabi tutardı. Kureyza, Nadir, Kaynuka oğullarına ve Mekke ehline yaptığı bu kabildendi.

Tebrie isimli kitapta şöyle geçer: Bir kavmin lideriyle yapılan sulh veya antlaşma o kavmin her bir ferdiyle yapılan antlaşma gibidir. Her biri tek tek antlaşmaya tabii tutulmaz o topluluğun her bir ferdi başkanlarının yaptığı antlaşma sebebiyle güven içerisinde olurlar. Aynı şekilde eğer ki liderleri bu antlaşmayı bozarsa her bir ferdi bu antlaşmayı bozmuş sayılır.

| 139. MESELE |

“Kâfirlerden Yardım İstemek”

Aişe (*radiyallahu anha*) dedi ki: Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Bedir’e çıktı. Müşriklerden bir adam onun peşinden gitti. Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ona; “*Sen Allaha ve Rasûlü’ne iman ediyor musun?*” dedi. Dedi ki: “Hayır.” dedi ki: “*Geri dön! ben müşrikten yardım almam..!*” (*Sahih-i Müslim*)

İbn-i Kudame (*rahimehullah*) dedi ki: Müşrikten yardım alınmaz. Bu görüşü İbnil Munzir, Cevzecani ve ilim ehlinde bir cemaat benimsemiştir. Ancak İmam Ahmed’in ihtiyaç zamanında yardım alınabileceğini işaret eden sözleri vardır. Bu yardım alınacak kişi Müslümanların iyi gördüğü birisi olmalıdır. Eğer bu kişi güvenilir olmazsa ondan yardım alınmaz.

Aişe (*radiyallahu anha*) dedi ki: “Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ve Ebu Bekir (*radiyallahu anhu*) yol gösterici bir adamı Eddil oğullarından kiralamışlardı. O adam Kureyş’in küfür dini üzereydi. Ona develerini verdiler ve sevr mağrasında üç gün sonra buluşmak üzere sözleştiler.” (*Sahih-i Buhari*)

İbn-i Hacer (*rahimehullah*) der ki: Bu hadisten şu hükmü çıkarırız: Güvenilir olursa yol göstermek için bir kâfiri kiralayabiliriz.

| 140. MESELE |

“Mürtedlerden Yardım Almak”

İbn-i Abbas (*radiyallahu anhu*) rivayet eder: Nebi (*sallallahu aleyhi ve sellem*) dedi ki: “Dinini değiştireni öldürünüz” (*Sahih-i Buhari*)

Kanlar Fıkhı isimli kitapta şöyle geçer: Mürted kâfirlerden yardım almanın haramlığı konusunda bir ihtilaf yoktur. Çünkü mürtedin riddeti üzere ikrar olunması icma ile caiz değildir.

| 141. MESELE |

“Sapık Firkalardan Yardım Alma”

“Ey iman edenler! Kendi dışınızdakileri sırdaş edinmeyin. Çünkü onlar size fenalık etmekten asla geri durmazlar, hep sıkıntıya düşmenizi isterler. Gerçekten, kin ve düşmanlıkları ağızlarından (dökülen sözlerinden) belli olmaktadır. Kalplerinde sakladıkları (düşmanlıkları) ise daha büyüktür. Eğer düşünüp anlıyorsanız, âyetlerimizi size açıklamış bulunuyoruz.” (*Âl-i İmrân*, 118)

Kurtubi (*rahimehullah*) dedi ki: Allah-u Teâlâ bu ayetle müminlere kâfirlerden, Yahudilerden ve sapık firkalardan sırdaş ve yardımcı edinmelerini ve onlarla istişare edip, işlerini onlara havale etmelerini yasaklamıştır.

İbn-i Muflih dedi ki: Müslümanların herhangi bir işinde sapık fırkalardan yardım istenmez. Çünkü bunda Müslümanlara büyük zarar vardır.

Buhuti (*rahimehullah*) dedi ki: Bir Müslümanın rafiziler gibi dalalet fırkasından yardım alması caiz değildir. Bu, ister Müslümanların işleri, savaş, işçilik, katiplik vb. şeyler olsa dahi durum fark etmez.

Mücahidlerin Şeyhi Dr. Abdullah Azzam (rahimehullah) derki; "Şüphesizki nefisle yapılan cihad, mal ile yapılan cihaddan daha üstündür. Bundan dolayı Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) dönemindeki Osman bin Affan ve Abdurrahman bin Avf (radiyallahu anhum) gibi zengin sahabeler, cihaddan muaf tutulmamışlardır. Çünkü nefislerin temizlenmesi ve ruhların terbiye edilmesi ancak savaş meydanlarına katılmakla gerçekleşir.

U349087

